

www.damiaanhelmond.nl

Diaken Dudley

St. Trudo

Klokken

Kerst 2024

Wij laten alweer bijna een jaar achter ons. Wij laten het achter met zijn vele dagen, met zijn arbeid, met zijn zorgen, met zijn ontgoochelingen, met de plannen die wij gehad hebben en waarvan misschien niets of niet alles geworden is. Wij laten het achter met alles, wat ons hart van dit jaar gemaakt heeft.

Waar blijft dit jaar, dat wij achterlaten, waarvan wij afscheid nemen? Is het niet eenvoudig verdwenen? Nee, het jaar is niet uitgewist en vergaan, integendeel, we moeten eigenlijk zeggen, dat het voorbije jaar het blijvende jaar is. De jaren die wij geleefd hebben, zijn onze jaren. Of de komende jaren ook onze jaren zullen zijn, dat weet God alleen. Ons behoort het verleden, en wij kunnen hopen en wensen dat God ons nog veel toekomst in dit leven moge schenken.

We nemen dankbaar afscheid van het oude jaar, want 't was toch een geschenk. God gaf ons al die dagen en als wij ze aanvaard hebben als door Hem geschonken (en wij kunnen dat nog altijd doen), dan zijn het gezegende dagen geweest, dagen van genade en heil.

Wij leven hier en nu. Ieder moment is de kans van ons leven. Het besef dat God ons tijd van leven geeft (we mogen ook zeggen: dat God tijd voor ons heeft), dwingt ons uiterst zuinig om te gaan met de dagen van ons leven. Iedere dag is er één, een verloren of een gewonnen dag, een dag om maar gauw of om maar nooit te vergeten! De dag is pas echt goed, als ook Gods bedoelingen aan bod zijn gekomen, wanneer wij tijd hebben voor Hem, die zelf alle tijd heeft voor zijn mensen. En wanneer wij ons tegelijkertijd vrij kunnen maken voor de ander, tijd voor de naaste, de tijdgenoot.

Het leven is pas zinvol, als we onze dagen niet voor eigen gebruik reserveren, maar delen met God en de mensen om ons heen, wanneer er ontmoeting is, vrede, wanneer we in het huis van de tijd samen aan tafel zitten en het brood aan elkaar doorgeven.

Bij de jaarwisseling kijken we terug én zien we vooruit. Een heilige mens heeft eens gezegd: "laat het verleden over aan Gods barmhartigheid, de toekomst aan Zijn Voorzienigheid en maak van de huidige dag iets moois, want die alleen heb je nu in de hand."

Ik wens u allen vrede met het verleden en alle goeds voor het nieuwe jaar.

Pastoor Pieter Scheepers

F | *Archief Cofoto, Mario Coolen.*

Vrijwilligers- avond

op donderdag 31 oktober

Als het goed is heeft u inmiddels een uitnodiging als vrijwilliger ontvangen voor onze vrijwilligersavond. In tegenstelling tot de eerder in dit parochieblad genoemde datum, zal de avond gehouden worden op donderdagavond 31 oktober a.s. in De Koning op de Mierloseweg 301.

Het is een gezellige avond om onder het genot van een drankje en een hapje samen te zijn en is van 18.30 tot 23.00 uur. Graag wel opgeven, zodat we weten voor hoeveel personen er besteld moet worden.

We zien jullie allemaal graag!

Namens het bestuur Damiaanparochie

ADRIAAN VAN DEN HEUVEL
MAKELAARS ADVISEURS

HOOFDSTRAAT 155 • HELMOND
0492 - 661 884 • INFO@HEUVEL.NL

AALSTERWEG 134 C • EINDHOVEN
040-7520849 • EINDHOVEN@HEUVEL.NL

WELKOM
 bij Adriaan van den Heuvel makelaars en adviseurs

25 enthousiaste medewerkers in Helmond én Eindhoven

beoordelings-gemiddelde van **9.2**
 bron: Funda

zeer groot bestand woningzoekenden

vestigingen in Helmond en Eindhoven

Of u nu een woning wilt verkopen, hulp zoekt bij aankoop of een gedegen taxatie nodig hebt, aarzel dan niet om ons te bellen. We komen graag bij u langs.

WWW.HEUVEL.NL • WERKT VOOR U

Gravendienst
A. C. van der Burgt en zn. VOF

**Alde Biezenstraat 30
 5421 BG Gemert
 06-53718849
 info@vanderburgtgemert.nl**

**Natuursteenbedrijf
 Stassar B.V.
 Lage dijk 2
 5705 BZ HELMOND**

**Tel. 0492 - 52 37 82
 Fax. 0492 - 52 20 57
 Info@stassarbv.nl
 www.stassarbv.nl**

Gespecialiseerd in klassieke en eigentijdse grafmonumenten. Grote keus in modellen en materialen. We helpen u graag met uw eigen ontwerp of idee.

Bremink.
 Administratiekantoor

Wethouder den Oudenstraat 4, Helmond
 info@bremink.nl • www.bremink.nl
 0492 317420

- **Administratieve dienstverlening**
- **Fiscale dienstverlening**
- **Starterbegeleiding**

Voor de koffie naar de kerk

Als ik nu met de trein reis, zie ik veel mensen in hun mobiel 'zitten'. Het ligt niet zo voor de hand om 'vreemden' te groeten, laat staan een gesprek met hen te beginnen. En toch raken mensen wel eens aan de praat.

'Vroeger' lag dat meer voor de hand. Toen was er waarschijnlijk minder eenzaamheid. Digitale verbondenheid kan heel goed zijn, maar haalt het natuurlijk niet bij een gesprek waarbij je elkaar in de ogen kunt kijken en je de ander beter kunt aanvoelen.

In onze huidige westerse wereld lijkt er minder tijd te zijn voor elkaar dan 'vroeger'. We zien het aan menige vereniging die moeite heeft om nieuwe (bestuurs-)leden te vinden en dan ter ziele gaat. Aan een kerkelijke viering deelnemen is al lang niet meer vanzelfsprekend.

Maar laatst las ik: "Ook al is naar de kerk gaan niet altijd fijn of gemakkelijk, het is wel noodzakelijk om de versplintering en polarisatie in de samenleving tegen te gaan".

Ik denk dat daar een kern van waarheid in zit. Het is fijn als we merken dat we ergens bij horen en welkom zijn, dat we gewoon kunnen binnenlopen en warmte ervaren, dat we tot rust kunnen komen met een bepaald ritueel en ons verhaal kwijt kunnen bij de koffie.

Dat kunnen we mogelijk ervaren met de eucharistieviering en koffie erna, zoals iedere week in Stiphout. Het werkt prettig. En verbindt, met elkaar, maar zeker ook met het mysterie van Gods liefde dat ons kan raken, omdat het ons draagt.

Koffie lijkt zo gewoon, maar is dat wel zo? Als mensen zouden zeggen 'Ik ga alleen al voor de koffie naar de kerk', denk ik dat ik wel weet wat ze daarmee bedoelen. Dat het in de kerk ook van belang is om elkaar te ontmoeten. Onze God is een God van mensen, een God die mensen met elkaar wil verbinden.

Broodnodige verbinding. Je zou kunnen stellen dat kerk alleen al nodig is om het ideaal van gemeenschap proberen voor te leven aan de hele maatschappij. Welkom dus bij de koffie!

Pastoraal team

FJ Mario Coolen

Even voorstellen

Jelte van Rijsbergen, penningmeester Parochie Damiaan de Veuster

Met veel plezier stel ik me graag aan u voor. Per 1 januari neem ik het stokje volledig over van Ton Lansdaal en vervang ik Ton als penningmeester van de Parochie heilige Damiaan de Veuster. Ik ben dankbaar voor het vertrouwen dat in mij wordt gesteld en heb er erg veel zin om onze parochie te ondersteunen in deze rol!

Mijn naam is Jelte van Rijsbergen, ik ben 40 jaar oud en geboren in het altijd gezellige dorpje Schuinesloot in Overijssel. Na een aantal omzwervingen ben ik samen met mijn vrouw, die 42 jaar oud is, en onze twee kinderen van 7 en 5 jaar in Stiphout neergestreken, waar we inmiddels al enige tijd met veel plezier wonen.

Professioneel ben ik al vele jaren actief in de financiële sector en momenteel werk ik als manager van een afdeling controlling bij een internationale groothandel. Deze ervaring hoop ik goed te kunnen gebruiken om onze parochie te helpen met de financiële uitdagingen die voor ons liggen. Zoals iedereen weet, zijn de prijzen in onze samenleving enorm gestegen, en ook wij moeten ervoor zorgen dat we onze prachtige kerken en activiteiten in 't Hout en Stiphout kunnen blijven bekostigen.

Buiten mijn werk heb ik een passie voor sport. Ik houd van crossfit, hardlopen en olympisch gewichtheffen. Ook ben ik een grote liefhebber van Schotland en de Nordics, waar ik dan ook graag met mijn gezin naartoe ga. In mijn vrije tijd ben ik natuurlijk ook vaak te vinden in de speeltuinen in en rond Helmond, waar ik geniet van het rondrennen met mijn twee kinderen.

Ik kijk ernaar uit om samen met u, de andere bestuursleden en vrijwilligers onze parochie financieel gezond en bloeiend te houden. Mocht u vragen, ideeën of suggesties hebben, dan sta ik altijd open voor een gesprek.

Tot slot wil ik deze gelegenheid gebruiken om Ton Lansdaal hartelijk te bedanken voor zijn enorme inzet voor onze parochie. Zonder zijn toewijding en kunde zouden we niet staan waar we nu staan.

Jelte van Rijsbergen

Mark Sanders, bestuurslid Parochie Damiaan de Veuster

Pastoor Pieter Scheepers vroeg mij, samen met Frank van der Zanden of ik de parochie wilde ondersteunen als bestuurslid. Na enige bedenktijd en meegelopen te hebben achter de schermen heb ik daar (natuurlijk) ja op gezegd. Ik ken Pieter en Frank vanuit een andere hoedanigheid bij de Rotary Helmond. Als kind ben ik natuurlijk ook opgegroeid met het katholieke geloof. Mijn ouders hebben mij gedoopt in Geldrop en ook mijn communie en vormsel heb ik ontvangen in Geldrop in de Maria Magdalenakerk. Deze kerk is begin 2000 gesloten en vervangen door mooie seniorenappartementen.

In het dagelijks leven ben ik ondernemer en adviseur. Samen met mijn vennoten Bas en Henry, ben ik mede-eigenaar van De Financiële Wooncoach BV. Gevestigd naast de kerk van deze mooie parochie aan de Hoofdstraat. Daarnaast zet ik in mijn vrije tijd als actief bestuurslid activiteiten op voor Smile per Mile (een stichting die zich inzet voor ernstig zieke kinderen en

kinderen met een kleine sociale cirkel) en ben ik sinds 2007 ook bestuurder van de beroepsvereniging NVHP. (Nederlandse Vereniging van Hypothecair Planners)

In de afgelopen maanden heb ik al mee mogen draaien met het bestuur als aspirant-bestuurslid en sinds afgelopen maand officieel als bestuurslid. Ik heb inmiddels kennis gemaakt met het secretariaat en denk dat ik nog veel kan leren over de parochie, de achtergronden en ook de mensen van de parochie. Anderzijds is het besturen van de Parochie Damiaan de Veuster net als het drijven van een onderneming. En zie ik dat heel veel parochianen zich inzetten voor onze Damiaanparochie. Binnen het bestuur zal ik mij bezighouden met fondsenwerving en algemene bestuurstaken.

Voor mij is het geloven niet dat je dagelijks in de kerk te vinden moet zijn. Geloven kun je ieder ook op een eigen wijze invullen. Dat hoeft voor mij dus niet iemand te zijn die wekelijks naar de kerk gaat. Daarom is ook het inzetten vanuit een bestuursfunctie actief bijdragen, aan het geloof, als parochiaan.

Als je contact met mij zoekt ben ik ook altijd benaderbaar zowel fysiek als per email. Mijn mailadres is fondsen@damiaanhelmond.nl. Want ook het onderhouden van de parochie, de gebouwen, begraafplaatsen en de wens om bijvoorbeeld in Brandevoort een kapel te realiseren zal de nodige middelen vragen van ons allemaal. Daar ga ik in de komende maanden over nadenken hoe we dit kunnen realiseren. Mocht je hier ideeën overhebben dan mag je die altijd met mij delen.

Graag tot ziens tijdens een nadere kennismaking in de kerk of daarbuiten.

Mark Sanders

Onlangs werd ik bij een jongere vrouw geroepen. Ze heeft al een tijd kanker en ze strijdt moedig tegen haar ziekte. Niemand in haar naaste omgeving is gelovig behalve een buurvrouw. Die buurvrouw komt regelmatig bij haar op bezoek en zo kwam het onderwerp van het geloof ter sprake. Die buurvrouw had naar haar getuigd over haar gebedsleven en dat zij geloofde en dat ze er van overtuigd was dat het bij het sterven niet het einde zou zijn.

In die afgelopen periode heeft die vrouw teruggerepen naar het geloof van haar jeugd, dankzij het getuigenis van die buurvrouw. Ze bidt weer en het doet haar goed. Die buurvrouw had haar ook gesproken over de Ziekenzalving. Dat wilde ze ontvangen, als een sterkte en een kracht in haar vechten tegen haar ziekte. Ik was getroffen door het geloof van die vrouw. Sinds een tijd brandt er in haar huis ook altijd

Vork in de rechterhand

een noveenkaars. Haar kinderen lachen er wel eens mee maar de zekerheid dat God bij haar is en ook niet zal loslaten in de dood is voor haar een zekerheid. Net die dag van dat bezoek en die ziekenzalving had iemand mij een mooi verhaal gemaaild wat ik haar ook heb verteld en wat ze ook bijzonder vond. Een terminale vrouw ging op een dag naar de begrafenisondernemer om haar uitvaart te regelen. Ze regelde heel wat zoals waar de uitvaartmis en de begrafenis moest plaats vinden, welke kist en waar de koffietafel. Maar ze had ook een heel specifieke wens over hoe ze opgebaard moest worden. Ze moest later in haar kist opgebaard worden met in haar rechterhand een vork. De begrafenisondernemer vond dat toch wel een vreemd voorstel maar de vrouw gaf uitleg. Ze vertelde: "Wanneer ik met vrienden uit ging eten en de borden van het hoofdgerecht werden afgeruimd, zei er altijd iemand: 'Houd je vork gereed'. En dan kwam mijn favoriete onderdeel van de maaltijd, het beste en het lekkerste: het dessert. Ik wil dat de mensen die mij in mijn kist zien liggen met een vork in mijn hand zich afvragen: wat

doet die vork daar? En dan moet jij als begrafenisondernemer hen antwoorden: 'Voor haar komt nu het beste, het dessert.' Voor ons christenen eindigt het niet wanneer ons hart stopt met kloppen en we onze laatste adem hebben uitgeblazen, het gaat verder over de grens van dit leven, we mogen thuiskomen bij God.

Alle lijden, alle zorgen en al het moeilijke is voorbij wanneer we zullen thuiskomen in het Eeuwige Leven bij God. Dat is het dessert dat ons als gelovigen wacht.

Ik vind het ook mooi verwoord in een Bijbellezing die nabestaanden regelmatig kiezen voor de uitvaart van een dierbare, een stukje uit de brief aan de Filippenzen: "Ons vaderland is in de hemel, en uit de hemel verwachten wij onze verlosser, de Heer Jezus Christus. Hij zal ons armzalig lichaam herscheppen en het gelijkvormig maken aan zijn verheerlijkt lichaam, met dezelfde kracht die Hem in staat stelt het heelal aan zich te onderwerpen."

Andy Penne, pr

Diaken **Dudley Martina** overleden

Op zondag 18 augustus, vroeg in de morgen overleed onze dierbare en hartelijke diaken Dudley Maria Martina door een hartaanval. Hij zou op 22 augustus 63 jaar geworden zijn.

F| Damiaanparochie

In onze katholieke traditie wordt over God gesproken als het lux Aeterna het eeuwig licht. Vandaag vertrouwen wij Dudley toe aan dat licht.

Dat geloof wordt indrukwekkend verwoord in een gedicht van Hanna Lam. Eenvoudige maar mooie woorden over het geheim van leven en dood. De dichteres schrijft:

“De mensen van voorbij zij worden niet vergeten.
De mensen van voorbij zijn in een ander weten.
Bij God mogen zij wonen daar waar geen pijn kan komen.
De mensen van voorbij zijn in het licht en zijn vrij”

Paaswake en
ontsteken Paaskaars,
op 30 maart
van dit jaar

F| Mario Coolen

Ruim 13 jaar lang was hij diaken in onze parochie en zette hij zich in voor de armen en alleengaanden. Daarnaast doopte hij alle kinderen en assisteerde hij iedere zondagmorgen in de St. Luciakerk.

Op zaterdag 24 augustus was de plechtige uitvaartmis in “zijn” St. Luciakerk. Pastoor Scheepers was hoofdcelebrant samen met pastoor John van de Laar; diaken Albert Soeterboek namens de Bisschop van ‘s-Hertogenbosch en pastoraal werker Marjelein Verhoeven. De trouwe Cantorij verzorgde de gezangen. Pastoor Scheepers hield de volgende preek ten afscheid:

Het bericht dat jouw lieve man en jullie zorgzame vader en onze diaken Dudley Martina zo plotseling gestorven was, heeft iedereen geschokt. “Het kan niet waar zijn”; “ik heb vorige week nog met hem gesproken”; “we hebben hem gisteren nog gezien” hebben veel mensen gezegd. “Hoe kan dat nou”. Midden in het leven zijn we door de dood getroffen en voor velen is het nog steeds onwerkelijk.

De laatste dagen zijn er veel herinneringen opgehaald aan Dudley. Op zijn eigen manier is hij heel bijzonder en speciaal geweest voor veel mensen; meer nog dan hij zelf ooit zou hebben beseft en wij hebben geweten. Dudley was, zoals het evangelie ons vandaag toe uitnodigt, iemand die in het verborgene zijn dienstwerk verrichtte. Rustig, bescheiden en op de achtergrond.

Niet voor het oog van de mensen; niet om gezien of geprezen te worden of om in de belangstelling te staan. Wat Dudley deed voor zijn medemens, deed hij in opdracht van zijn Heer en Schepper die hem geroepen had om diaken te zijn in Zijn kerk. “Spreek Heer, uw dienaar luistert”.

Die roepstem van de Heer hoorde Dudley als koster en lector in de Gerardus Majellakerk in Eindhoven. Daar was hij als vrijwilliger zeer actief. Hij begon vol enthousiasme aan zijn diakenstudie aan het sint-Janscentrum en werd op 28 september 1996 in de kathedraal van ‘s-Hertogenbosch door mgr. Ter Schure tot permanent diaken gewijd.

Hij verleende zijn assistenties bij pater Daan Balk in Helmond-Noord. Na diens plotselinge overlijden in december 2010 werd Dudley in 2011 benoemd in de nieuwgevormde Damiaanparochie bij pastoor John van de Laar.

Hoewel niemand God ooit heeft gezien, wist Dudley heel goed wie God voor hem was. Door zijn vele boeken, zijn studies en gebed had Dudley een intense band met zijn Schepper. Dudley was altijd leergierig en wilde graag weten wat de rijke traditie van de Kerk te vertellen had.

Dudley was geen afgeleide van een pastoor of priester en hij was ook geen gewijde maatschappelijk werker. Nee, Dudley was in alles oprecht en eerlijk een vertegenwoordiger van de Dienende Christus. Diaken Martina knielde voor zijn Heer tijdens de zondagse Eucharistie en stak zijn handen uit de mouwen voor zijn naaste. Hij was begaan met het lot van zijn medemensen. Hij was graag aanwezig bij de zieke en oudere mens en bij de mens die het niet gemakkelijk had in het leven. Dudley was er zeker van dat je het leed, dat in elk mens aanwezig is, door aandacht en zorg voor elkaar, kon helpen verzachten.

Dudley heeft veel plezier en vreugde gebracht bij veel mensen. Op zijn eigen manier heeft hij ons het gelovige, vriendelijke en menselijke gezicht van de Kerk laten zien.

Dudley was Dudley. Open en gastvrij. Een – zoals jullie zeiden en wij kunnen beamen: toffe vent. Op zondag vloog de sacristiedeur, net op het nippertje voordat de Mis begon, altijd wagenwijd open en al regende het pijpenstelen; altijd bracht hij zon en hartelijkheid met zijn grote glimlach en zijn twinkende ogen. Dudley had humor en moest vaak zelf het hardste om zijn eigen grappen lachen.

Zo vlug hij geleefd heeft, zo vlug is hij afgelopen zondag gestorven en vandaag leggen wij het bestaan van Dudley Martina in de handen van de Heer. Wij vertrouwen dat God het vele goede zal gedenken dat uit zijn hoofd, hart en handen is voortgekomen.

Diaken Dudley Martina is nu zo’n mens van voorbij. Maar wij mogen geloven dat hij nu vrij is. Dat hij geborgen is in het licht. Het witte licht van onze God.

Dudley namens ons allen: heel veel dank voor alles wat je voor ons gedaan en betekend hebt. Rust in vrede! Amen

Een groet van Diaken Dudley Martina, terwijl hij op weg is naar de kerk voor de zondagsdienst F| Mario Coolen

Aan de wandel in onze parochie

Van veruit kun je hem zien: de markante toren van de Sint Trudokerk in Stiphout. Dit jaar herdenken we dat deze kerk 140 jaren geleden ingewijd werd. Een mooi moment om er eens nader bij stil te staan.

In een eerdere Damiaan heb ik jullie verteld over het Mirakel van Stiphout. De eenvoudige landarbeider Jan Baloys redt het Allerheiligste Sacrament uit de brandende Trudokerk. Daarbij is evenwel de katholieke kerk helemaal verwoest en zit men zonder katholieke kerk. Stiphout telt in 1815 406 inwoners, waarvan er slechts 5 protestant waren en wel de bewoners van kasteel Croy, de rest is katholiek. Maar aangezien Stiphout onder de invloedssfeer van 'de Hollanden' ligt mag een geen openlijk zichtbaar kerkgebouw staan. De katholieken gaan ter kerke in een zogenaamde kerkschuur, een gebouw met het uiterlijk van een boerderij of schuur. In 1823 krijgt het kerkbestuur toestemming om in Stiphout een volwaardig kerkgebouw op te richten en de zoektocht begint! Het nieuw te bouwen kerkgebouw zal ook toegewijd worden aan Sint Trudo, hetgeen wijst op de sterke banden met de abdij van Sint Truiden in België.

Allereerst is het vinden van een

goede locatie. Het oude kerkgebouw lag ver buiten de kern van het dorp. De locatie is nu nog bekend als de Oude Toren en dat vindt men maar niets. De nieuwe kerk moet midden in het dorp staan en als het enigszins kan aan de doorgaande hoofdweg van Helmond naar Gerwen/Nuenen. Ook moeten er natuurlijk financiële middelen bij elkaar gezocht worden om de bouw te financieren. In 1833 wordt FW, Kuijpers pastoor van Stiphout van de parochie Sint Trudo en hij gaat voortvarend aan de slag. Zijn keuze valt op de architect Henricus Jacobus van Tulder die in deze omgeving meerdere kerken en gebouwen heeft ontworpen. Zo zijn van zijn hand de Sint Jans Onthoofdingkerk in Gemert, het oude raadhuis in Aarle-Rixtel en de kerk van de heilige Lucia in Mierlo (behoudens de reeds bestaande toren). De stijl van Van Tulder noemt men de neogotiek, wat letterlijk vertaald betekent 'nieuwe gothiek'.

Deze bouwstijl kenmerkt zich door hoge en spitse ramen en de hoge spitse toren, welke voorzien is van vier spitse hoektorentjes. Als je de buitenkant van de Sint Trudokerk wat nader beschouwd valt de enorme symmetrie op, alles klopt.

Boven de hoofdingang van de kerk

F| Cofoto Fotografie

valt natuurlijk het reliëf op waarop heel duidelijk pastoor Kuijpers afgebeeld wordt. Hij wordt omzoomd door engelen en wijst naar boven. Over pastoor Kuijpers heb ik niet veel meer kunnen achterhalen dan dat hij tussen 1833 en 1873 pastoor is geweest in Stiphout, dus veertig jaren. Hij is ook erg vermogend geweest aangezien hij zijn opvolger pastoor van de Ven een heel groot legaat heeft nagelaten voor de bouw van de nieuwe parochiekerk in Stiphout. Mogelijk is het, als een eerbetoon aan de gulle gever dat het reliëf van pastoor Kuijpers ons nog dagelijks herinnert aan zijn inzet voor het katholieke leven in Stiphout. Wat mij wel opgevallen is aan het gebouw: ik heb nergens een 'eerste steen' of een vergelijkbare plaquette kunnen ontdekken. Het zal wel zo zijn dat het reliëf boven de hoofdingang daar ruimschoots aan voldoet.

Het kerkgebouw is aan de buitenkant uitgevoerd in een mooie handvorm baksteen waarin hardstenen delen verwerkt zijn. De spitsboogramen zijn ook vervaardigd van hardsteen en hierin bevinden zich schitterende glas in loodramen van de hand van Felix Janssen, Antwerpen 1887 en in het priesterkoor van de hand van Ch. Champigneulle, Parijs 1892. (In een volgende Damiaan zal ik uitvoerig ingaan op het interieur = de binnenkant van deze kerk.) De bouw van het kerkgebouw heeft een kleine twee jaren geduurd, te beginnen in 1883 en afgerond in 1884.

Het ontwerp van Hendrik van Tulder is een neogotische kruiskerk met aan de achterzijde een vijftal identieke bijgebouwen/kapellen. Dit is zeer goed te zien als men achter de kerk op het goed bijgehouden kerkhof de kerk aanschouwt. Dan vallen ook de versieringen op met het leien bedekte zadeldak in Maasdekking op. Niet dat ze echt functioneel zijn,

F| Damiaanparochie

evenmin als de pinakels = (Latijn: pinna: veer, vleugel) of fioel is een slanke torenvormige beëindiging en bestaat uit een voet, schacht of lijf met daarop een spits of kepel. Het lijf is vaak vier- of achthoekig en versiert met casementen. De kepel wordt bekroond met een kruisbloem of finaal. Maar het laat wel zien dat het Pastoor van de Ven menens is om de mooiste kerk van de omgeving te laten bouwen. Stiphout laat zien dat het veel in huis heeft!

Wat verder opvalt aan de situering van het kerkgebouw is dat het altaar, niet zoals gebruikelijk op het oosten is gericht maar op het zuiden. Het kan zomaar zijn dat de situering van de hoofdingang aan de doorgaande weg hierbij een zeer belangrijke rol heeft gespeeld. (Weet je dat ook bij de andere twee kerkgebouwen in onze parochie de regel van het altaar naar het oosten met voeten getreden wordt. In de Luciakerk staat het altaar op het westen en in de Goddelijke Voorzienigheid op het zuiden. Hebben we hier te maken met wat tegendraadse pastoors?) Het goed onderhouden kerkhof is ook de laatste rustplaats van freule Constance van Bruggen, de van

oorsprong protestantse bewoonster van kasteel Croy, liet zich in 1871 dopen als Katholiek. De freule is nu nog bekend als de stichteres van de stichting Geloof, Hoop en Liefde.

Naast de kerk staat een imposante pastorie ook gebouwd in de 19de eeuw en nu (nog) in gebruik als parochiecentrum. Gelukkig zijn zowel de kerk als de pastorie aangeduid als rijksmonumenten zullen dus nog heel veel decennia het beeld van Stiphout bepalen. Nu er plannen zijn het parochiecentrum mogelijk te verplaatsen komen er nieuwe mogelijkheden. Is de pastorie niet een prachtige locatie voor een lunchroom/dag café waar bijvoorbeeld ook mensen met een beperking een werkplek kunnen vinden? Het is maar een idee!

Elke dag om twaalf uur 's middags laten de klokken van onze Sint Trudokerk hun klanken galmen over Stiphout. Een geluid dat nooit verveelt en een geluid dat ons even er aan herinnert dat er meer is tussen hemel en aarde.

Tekst: Maarten Janssen

F| Damiaanparochie

Kun je zingen? Zing dan mee!

Onze parochie kent meerdere koren die met regelmaat de vieringen in onze parochie opluisteren. Veelal doen ze dat in alle rust en zijn ze niet altijd zichtbaar. Dus is het tijd om deze keer het Gregoriaans koor Stiphout naar voren te brengen.

Het is ergens aan het einde van de jaren 70 als er in de toenmalige Sint Trudo parochie een enquête gehouden wordt onder de parochianen. De pastoor en het parochiebestuur willen graag weten hoe de parochianen over een en ander denken. Uit deze enquête komt onder meer naar voren dat vele trouwe kerkgangers de Gregoriaanse gezangen in de vieringen toch wel missen. Na het Tweede Vaticaanse Concilie zijn deze immers naar de achtergrond verdwenen en is het Nederlands zowel in de teksten als in de gezangen de boventoon gaan spelen. De dan nog jonge Thomas van den Elsen meldt zich hierop bij pastoor van Kessel en hij zegt: "Als u meehelpt om enkele mannen te vinden die een Gregoriaans koor willen vormen dan wil ik de leiding wel op me nemen." En zo geschiedde. Tijdens zijn opleiding aan de Pabo (= Pedagogische Academie) heeft Thomas al zoveel belangstelling voor de Gregoriaanse muziek dat hij dit kiest als onderwerp voor zijn specialisatie in het vak muziek. Later volgt hij

nog meerdere cursussen en trainingen en zo bekwaamt hij zich tot een deskundig dirigent en hij doet dit nu al bijna 45 jaren!

Maar even naar de Gregoriaanse muziek. Zo'n kleine 1500 jaren geleden besloot paus Gregorius de Eerste dat er toch wat meer lijn moet komen in de gezangen die gezongen worden bij de eucharistievieringen. Zo ontstaat er een hele verzameling van vaste en wisselende gezangen die tot op de dag van vandaag nog gezongen worden. Alle gezangen zijn in het Latijn, dus over de hele wereld te

Het Gregoriaans koor Stiphout. F | Maarten van den Elsen

zingen. Tot de vaste gezangen horen het Kyrië, het Gloria, het Credo, het Sanctus en het Agnus Dei en de wisselende gezangen sluiten aan bij de lezingen van de eucharistieviering. In tegenstelling tot de modernere liederen, die vijf lijnen telt in de toonbalk heeft het Gregoriaans maar vier lijnen. Ook is de lengte van de noten één, twee of drie lang. Verder wordt het Gregoriaans altijd éénstemmig gezongen, dus door alleen vrouwen, mannen of kinderen. Het Gregoriaans kent geen vast ritme zoals de moderne muziek, hierdoor gaat het dirigeren met vloeiende, sierlijke bewegingen. Wil je nog

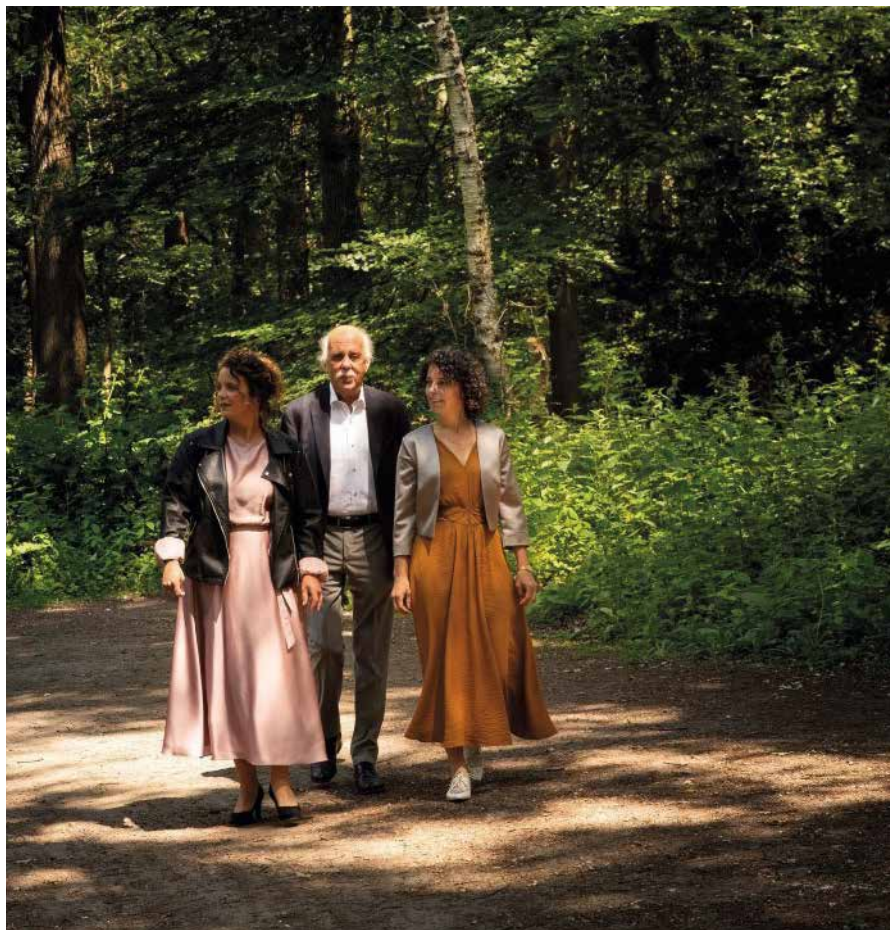
wat meer weten over de Gregoriaanse muziek? Kijk eens op internet en er gaat een wereld voor je open!

Sinds 1980 verzorgt het Gregoriaans koor Stiphout elke derde zondag van de maand de eucharistieviering in de Sint Trudokerk. Natuurlijk is het koor ook te horen en te zien op kerkelijke feestdagen en op verzoek bij speciale diensten onder andere bij uitvaarten. In de loop der jaren zijn trouwe koorzangers evenwel ouder geworden en daar begint het nu enigszins te knellen. Er is behoefte aan 'jong bloed' om het Gregoriaans ook de komende jaren over het voetlicht te brengen. (Weet je dat het Gregoriaans behoort tot het immaterieel cultureel erfgoed behoort en dus alleen al daarom waardevol is.) Elke week oefent men op woensdag tussen 19.00 en 20.00 uur in de Sint Trudokerk, dus het argument 'ik ben dan mijn hele avond kwijt, gaat hier niet op'.

Wil je dus het Gregoriaans 'in leven' houden? Kom gerust een keer kijken en meedoen op woensdag of neem contact op met de dirigent Thomas van den Elsen (th.vd.elsen@live.nl). Hij zal je met een brede glimlach ontvangen en je inwijden in de mooie Gregoriaanse muziek.

Maarten Janssen

Omdat iedereen anders is...

UITVAART SPIERINGS

0492 525000 | UITVAART@SPIERINGS.COM | WWW.SPIERINGS.COM

Van ons
24-uurs mortuarium
krijgt elke nabestaande
een eigen sleutel.

☎ 0492-552666

✉ info@desterschoonmaak.nl

🌐 www.desterschoonmaak.nl

-sinds 1965-

Het afscheid in vertrouwde handen.

Met eigen
crematorium

Helmond - Beek en Donk - Deurne
Dag en nacht bereikbaar op **0492 31 95 33**

Uit een kindermond

Op bezoek bij Maria

“Maria ik ga nu naar school en ik moet daar gymmen en leren. Mijn kleine broertje Mitch gaat naar de andere school en hoeft niet te leren alleen maar spelen, fruit en boterhammen eten en zo. Ik heb een knutselwerk gemaakt en iedereen kan zien dat dit mooie Maria is”.

“Heb jij dan ook een opa”?

Dan wordt een kaarsje ontstoken. Standaard is dat een groen kaarsje, want dat is de lievelingskleur van Quin. Maar ook Maria houdt van groen, zo heeft hij dat al een keer opgebiecht bij pastoor Pieter. Natuurlijk was Quin superblij toen de pastoor hem een aantal weken later verraste met een setje groene kaarsen. Toen zijn voorraadje op was heeft hij gewoon een keer een andere kleur gekozen, want daar doet hij zo niet moeilijk over. Toch heeft oma toen snel zelf rondgekeken in de winkel en nieuwe groene kaarsjes gekocht.

“En Maria, ik ben ook met papa naar een museum geweest en daar heb ik een echte dinosaurus gezien en ook een hele grote met veel botten”.

Ook ontmoet Quin een oudere mevrouw die net op dat moment de kerk binnenkomt. Zij begroet de kleine jongen met een glimlach en dan vraagt Quin aan haar “heb jij ook een baby?” De dame lacht en antwoord; “Nee, mijn kinderen zijn al groot en ik ben zelf ook een oma.

“Heb jij dan ook een opa”? De mevrouw is een paar seconden stil, wijst naar het Mariabeeld en antwoord dan “jawel jongen., maar die is nu bij Maria in de hemel”.

F | Mario Coolen

F | lanacion.com.ar

Elisabeth Kübler Ross (1926-2004)

Uit ‘De cirkel van het leven’ – haar laatste woorden

“Als je de Canyons zou beschutten voor de wind, zou je nooit de schoonheid van hun kloven zien”

...tot mijn verdriet ben ik niet gerust op de wereld die ik verlaat. De hele planeet is in gevaar. Dit is een heel gevoelig moment in de geschiedenis. De aarde is te lang uitgebuit zonder aan de ernstige consequenties te denken. De mens heeft een puinhoop gemaakt van de rijkdom van Gods hof. Wapens, hebzucht, materialisme, vernielzucht. Die zijn de catechismus van het leven geworden.

Ik geloof dat de Aarde deze wandaden zal rechtzetten. Om wat de mens heeft gedaan zullen er geweldige aardbevingen, overstromingen, vulkaanuitbarstingen en andere natuurrampen komen op een nooit tevoren geziene schaal. Om wat de mens vergeten is zullen er enorm veel slachtoffers vallen. Dat weet ik. Omwentelingen en rampen van Bijbelse omvang zijn te verwachten. Hoe kunnen de mensen anders wakker worden geschud? Welke andere manier is er om hen respect voor de natuur en de noodzaak van geestelijk leven bij te brengen?

Zoals mijn ogen de toekomst hebben gezien, zo gaat mijn hart uit naar hen die achterblijven. Wees niet bang. Er is geen reden voor, als je bedenkt dat de dood niet bestaat. Ken daarentegen jezelf en zie het leven als een opgave waarbij de moeilijkste keuzen de belangrijkste zijn, die welke rechtvaardigheid zullen uitstralen en de kracht en het

inzicht zullen verlenen van Hem, de Allerhoogste. Het grootste geschenk dat God ons gegeven heeft is de keuzevrijheid. Er bestaat geen toeval. Alles in het leven gebeurt om een positieve reden.

“Het enige doel van het leven is te groeien en te leren onvoorwaardelijk lief te hebben en bemind te worden.”

Terwijl ik van deze wereld naar de volgende ga, weet ik dat hemel of hel wordt bepaald door de manier waarop mensen hun leven hier en nu leiden. Het enige doel van het leven is te groeien en te leren onvoorwaardelijk lief te hebben en bemind te worden.

Er zijn miljoenen mensen op aarde die omkomen van de honger. Er zijn er miljoenen die geen thuis hebben. Er zijn er miljoenen die aids hebben. Er zijn miljoenen mensen die slecht behandeld zijn. Er zijn miljoenen mensen die worstelen met handicaps. Elke dag roept er weer iemand anders om begrip en medeleven.

Luister naar die klank. Hoor die roep alsof het mooie muziek was. Ik kan je verzekeren dat de grootste beloningen in je hele leven komen

van het openstellen van je hart voor hen die in nood zijn. De grootste zegeningen komen altijd door het verlenen van hulp.

Alle mensen komen uit dezelfde bron en keren terug naar dezelfde bron. Alle beproevingen en nachtmerries die je in het leven overkomen, alle dingen die je ziet als ‘straffen van God’, zijn in feite geschenken.

Als je toe bent aan geestelijke ervaringen en je bent niet bang, dan krijg je ze ook. Je hebt geen goeroe nodig om je te vertellen hoe je dat doet. We zijn allemaal, toen we voortkwamen uit de bron die ik God noem, begiftigd met een vonk van goddelijkheid. Daardoor weten we van onze onsterfelijkheid. Je moet leven tot je sterft. Niemand sterft alleen. Iedereen wordt bemind op een wijze die je begrip te boven gaat. Iedereen wordt gezegend en geleid. Het is heel belangrijk dat je alleen doet wat je graag doet. Dan kun je arm zijn, je kunt hongerig zijn, je kunt leven in een smerige buurt, maar je zult in elk geval compleet leven. En aan het eind van je dagen zul je je leven prijzen, omdat je hebt gedaan waarvoor je bent gekomen. De moeilijkste les om te leren is onvoorwaardelijke liefde.

Sterven is niet iets om bang voor te zijn. Het kan de mooiste ervaring van je leven zijn. Het hangt er helemaal vanaf hoe je hebt geleefd. De dood is slechts een overgang van dit leven naar een ander bestaan waar geen pijn en moeite meer is. Het enige wat altijd blijft is de liefde...

Groot feest in de Sint Luciaparochie

Nieuwe kerkklokken terug naar Mierlo-Hout!

Dit jaar is het 75 jaar geleden dat drie nieuwe kerkklokken werden teruggeplaatst in de toren van de Sint Luciakerk. Tijdens de 2^e Wereld Oorlog werden alle klokken door de bezetter geroofd met het doel om ze te versmelten tot materiaal dat gebruikt kon worden in de Duitse oorlogsindustrieën.

De "nieuwe" klokken in de St. Lucia toren **F** | **Archief Cofoto, Mario Coolen.**

Op zaterdag 10 december 1949 was het feest in de Mierlo-Houtse Sint Luciaparochie. Om half vier werden, met een feestelijke optocht, de nieuwe klokken vanaf de parochiegrens bij Houthandel Raymakers aan de Mierloseweg afgehaald. Alle bewoners langs de route hadden de vlag uitgehangen.

De feeststoet was als volgt samengesteld: Gilde Sint Antonius met herauten te paard liepen met het vaandel voorop. De verkenner gekleed in uniform, het Jongensgilde, Turnvereniging "H.T. '35, RKSv voetbalclub Mierlo-Hout, Kajotters,

Na de feestelijke intocht en het Lof werden de klokken door Deken Van der Hagen ingewijd. Aan de belangstellenden gaf hij een verklaring en betekenis van het wijdingsceremonieel.

De naam van de zwaarste en grootste klok was "Lucia" 1700 kg zwaar, "patrones van de parochie". Hierop stond geschreven: "uit naam van de parochie, die aan Sint Lucia is toegewijd, heb ik 13 december 1949 de taak op mij genomen. God te loven, de levenden te roepen, de doden te bewenen". De klok had toonaard "D".

"De naam van de zwaarste en grootste klok was 'Lucia', 1700 kg zwaar, 'patrones van de parochie'. Hierop stond geschreven: 'Uit naam van de parochie, die aan Sint Lucia is toegewijd, heb ik 13 december 1949 de taak op mij genomen. God te loven, de levenden te roepen, de doden te bewenen.'"

Jonge boerinnen, Jonge boerenstand. Fanfare "Unitas" met gepaste muziek. Gidsen, Welpen, Gemeentebestuur, vele in wit geklede bruidjes gevolgd door het kerkbestuur, waarna de wagen met de nieuwe kerkklokken, die door een verlaatte Sint Nicolaas en een aantal bruidjes werden omarmd. Zangvereniging "Sint Cecilia", Sint Vincentius vereniging. Sint Elisabethvereniging, de besturen van het Rooms Katholiek Kerkkoor, K.A.B. met afdelingen, Boerenbond, Boerinnenbond en nog enkele andere verenigingen sloten de stoet.

Inzegening van de nieuwe klokken door Deken van der Hagen **F** | **Fotograaf onbekend.**

De tweede klok, 1000 kg zwaar en met toonaard "F", kreeg de naam "Nicolaas Pius" naar de stichter van de parochie pastoor Nicolaas Eisen en de huidige pastoor Pius van de Spijker.

De derde klok, de Angelusklok wegende 700 kg. met toonaard "G", kreeg de naam "Maria" met het opschrift "Ik verkondig u ene grote vreugde, dat voor u geboren is de Zaligmaker, die is Christus de Heer".

Deken Van der Hagen spoorde de parochianen aan om bij het horen van de klanken in grote getale gehoor te geven aan de "oproep der klokken". Hij hoopte dat zij niet alleen op

zondag maar ook op door de weekse dagen in grote getale naar de kerk zouden komen.

Het wijden van de nieuwe klokken in 1949 door deken v.d. Haren, Pastoor Pius van de Spijker geassisteerd door de beide kapelaans deden de klokken met handkracht een lange tijd luiden. Pastoor Pius van de Spijker verheugde zich er al op en hoopte dat hij in de komende Kerstnacht met de nieuwe klokken de "vredesboodschap" door de stille nacht kon laten galmen. Hij hoopte dat deze boodschap "door zo weinigen begrepen" dan pas goed zou overkomen.

Pastoor Van de Spijker sprak zijn voldoening uit en dankte allen die zich hadden ingezet tot het verkrijgen van de nieuwe klokken. De smaad die de bezetters hen had aangedaan kon men nu vergeten. De pastoor noemde deze dag een ware feestdag voor de hele parochie.

De dag werd met feestelijke klanken van de fanfare "Unitas" afgesloten.

Rinie Weijts.

Bronnen: Maasbode 07-09-1909 Dagblad Oost-Brabant 08-12-1949 Helmondse Courant 10-12-1949 Helmondse Courant 12-12-1949 Kerkarchief H.K.M.

Eigentijdse heiligen en zaligen

Heilige mensen die door hun manier van leven laten zien en voelen aan anderen dat God echt bestaat en ook dichtbij is in een mensenleven, ondanks hun aardigheden en eigenaardigheden. Mensen die door hun manier van leven laten weten dat God leeft. Mensen die zoveel van God houden dat ze alles aan Hem geven. Zij zijn ons grote voorbeeld in hun liefde en toewijding. We geloven dat ze in de Hemel zijn, bij God.

Als we denken aan heiligen, dan denken we vaak aan de beelden in de kerk van bekende heiligen zoals Franciscus, Nicolaas, Willibrordus, Caecilia, Lucia, Antonius en noem ze maar op.

Mensen die heel lang geleden geleefd hebben en ons tot voorbeeld zijn gesteld om zo goed als God te leven.

Ook kennen we heiligen en zaligen van iets minder lang geleden. Moeder Theresa, Oscar

Romero, Johannes Paulus II en noem maar op. Toch zijn niet alle heiligen en zaligen priester, bisschop, paus of religieus geweest.

We kennen ook jongeren die zalig zijn. Jongeren die van onze generatie zijn en die ons laten zien dat het mogelijk is om ook in deze tijd als christen te leven.

Bij een paar recente zalige (en op weg op heiligverklaard te worden) jongeren wil ik stilstaan:

Zalige Carlo Acutis

Carlo Acutis werd de 'cyber-apostel van de eucharistie' genoemd, omdat hij een website had gemaakt over eucharistische wonderen. Tijdens de Wereldjongerendagen van 2013 in Rio de Janeiro werd zijn levensverhaal verteld; ook werd hij er voorgesteld als een mogelijke patroon van het internet.

Carlo Acutis werd als zoon van Italiaanse expats geboren op 3 mei 1991 in Londen. Kort daarna vestigden zij zich in Milaan. Als klein kind gaf hij al blijk van een diepe religiositeit door dagelijks aan de Heilige Mis deel te nemen en de rozenkrans te bidden. Vanaf zijn eerste communie, die hij op zevenjarige leeftijd ontving, ontwikkelde hij een buitengewone liefde voor de eucharistie, het sacrament dat hij omschreef als een "snelweg naar de hemel". De frequente communie hielp hem "om steeds meer op Jezus te gaan lijken". In zijn parochie stond Carlo bekend om zijn levensvreugde. Hij was er actief als catechist en als hulpverlener aan daklozen.

Carlo had een grote interesse voor informatica. Op tienjarige leeftijd schreef hij

al computerprogramma's en ontwierp hij websites en lay-outs voor online-kranten. Op elfjarige leeftijd begon hij aan een web-encyclopedie van eucharistische wonderen van overal ter wereld. Dat leidde na zijn dood tot de meertalige site www.miracolieucaaristici.org.

Toen Carlo in oktober 2006 ontdekte dat hij terminaal ziek was, besloot hij zijn lijden op te dragen aan Christus ten behoeve van de paus en de Kerk.

Hij stierf op 12 oktober 2006 in Monza en werd naar zijn eigen wens begraven in Assisi, waar zijn familie een vakantiehuis had.

In 2013, zeven jaar na zijn dood, werd zijn zaligverklaringsproces geopend in het aartsbisdom Milaan. Op 5 juli 2018 werd het pauselijk decreet uitgevaardigd waarin zijn heldhaftige deugzaamheid werd bevestigd en hij werd uitgeroepen tot 'eerbiedwaardige dienaar Gods'.

Door een wonderbaarlijke genezing op zijn voorspraak van een Braziliaans kind met een hersentumor werd hij op 10 oktober 2020 zalig verklaard.

Zalige Chiara Badano

Elf jaar hadden Ruggero en Maria Teresa op de komst van hun kind moeten wachten. Op 29 oktober 1971 werd Chiara Badano geboren, in Sassello, Noord-Italië. Ze was hun enige kind. Chiara was een vrolijk en actief meisje, een kind als ieder ander. Maar haar ouders merkten aan kleine dingen dat zij haar eigen gedrag corrigeerde, bijvoorbeeld naar aanleiding van het evangelie.

Uit haar dagboekje blijkt dat ze zich al jong bewust kleine dingen ontzegde ten behoeve van anderen. "Mijn vriendinnetje heeft rode hond en niemand durft bij haar te komen. Van mijn ouders mag ik mijn huiswerk bij haar maken. Dan hoeft ze niet zo alleen te zijn."

Ze is actief, doet veel aan sport, houdt van uitgaan en ziet er graag leuk uit. Er zijn momenten dat ze botst met haar ouders. Vooral het uitgaan vormt een moeilijk punt. Haar ouders stellen een grens aan de tijd waarop ze thuis moet komen, maar Chiara is het hier niet mee eens. Vaak is iedereen nog gezellig samen als zij naar huis moet. Haar ouders zien dat ze eronder lijdt. Ze spreken af dat ze wat later mag thuiskomen als iedereen nog volop met elkaar in gesprek is. Ze had een brede vriendenkring. Ze kleepte zich bescheiden, maar met goede smaak. Ze zag er altijd goed verzorgd uit, zonder te overdrijven. Ze is ook bij de jongens zeer geliefd, maar ze heeft kennelijk andere plannen. Aanvankelijk droomt ze van een carrière als stewardess, maar op haar zestiende besluit ze een religieuze roeping te willen volgen. Dan komt het moment van de ontdekking van haar ziekte. Als ze dit bericht hoort, is ze even stil. Dan zegt ze: "Ik ben jong. Ik kom er wel overheen."

Ziekenhuisopnamen volgen. Ze draagt het zonder klagen. Ze trekt veel op met een drugsverslaafd meisje dat onder zware depressies te lijden heeft. Dat zij daarvoor uit haar bed moet en pijn heeft, neemt ze op

de koop toe. "Ik heb straks genoeg tijd om te rusten", zegt ze regelmatig.

Als ze voor langere tijd in het ziekenhuis in Turijn opgenomen wordt, zoeken haar vrienden haar zo vaak mogelijk op. "Dat deden we in eerste instantie om haar op te vrolijken", zegt een van hen. "Maar al snel begrepen we dat wij háár nodig hadden."

Na twee operaties volgt een chemokuur. Haar ouders steunen haar en versterken in haar het verlangen alles nog meer voor God te doen.

Zo geeft ze al haar spaargeld aan een vriendin die naar Afrika gaat voor een hulpproject. "Ik heb alles al", zegt ze. "Ik heb het niet meer nodig."

Als ze een pijnlijk infuus aangelegd krijgt, zegt ze: Deze druppels zijn niets vergeleken met de spijkers in Jezus' handen. Bij iedere pijnlijke druppel fluistert ze: "Voor U, Jezus".

Artsen staan versteld van haar geestelijke kracht. Een van hen schrijft haar: "Ik dacht altijd dat jouw leeftijd een tijd is van enthousiasme en heftige gevoelens. Maar jij hebt me geleerd dat die voor jou er ook een is van heelheid en volwassenheid."

Naarmate het ziekteproces vordert, begrijpt Chiara steeds meer wat God van haar vraagt. "Eerst voelde ik dat er een andere wereld op me wachtte en dat ik gewoon moest afwachten. Nu voel ik dat een prachtig plan van God zich langzaam voor mij onthult." Ze wil Jezus zelfs niet meer vragen om haar te halen. Ze wil Hem niet de indruk geven dat ze niet langer bereid is te lijden.

Samen met haar moeder bereidt ze alles voor de uitvaart voor, die ze beschrijft als een bruiloft. Ze zegt haar moeder: "Als je mij klaarmaakt, mam, moet je tot jezelf blijven zeggen: Chiara Luce is nu bij Jezus." Als ze in juli 1989 bijna sterft aan een bloeding, zegt ze: "Huil niet om mij. Ik ga naar Jezus. Ik wil bij mijn uitvaart geen huilende mensen, maar mensen die zingen met heel hun hart."

Chiara sterft op 7 oktober 1990 te Sassello, Italië, bijna 19 jaar jong en werd op 25 september 2010 zalig verklaard.

Sytze de Vries

“Wachtwoorden
in de nacht”

Hier gedenken wij met name
wie wij in het voorbije jaar aan de dood moesten laten;
de namen van onze doden
die ons lief waren en met wie wij het leven deelden.
Nog altijd is er het verdriet om het gemis,
omdat hun leven ten einde ging,
én de dankbaarheid hen gekend te hebben.
Leven dat voltooid werd,
leven dat plotseling afbrak,
leven dat tenslotte van alle moeite rusten mag.

Dit prentje mag een uitnodiging zijn om nog eens
te denken aan, en te bidden voor hen van wie wij
als parochiegemeenschap kerkelijk afscheid hebben
genomen:

vanuit de Sint-Luciakerk:

11-11-2023	Drieka Sniijders	68 jaar
05-12-2023	Koos Gerrits-van Lierop	83 jaar
12-12-2023	Frits van Bladel	86 jaar
19-12-2023	Henk van Boven	71 jaar
20-12-2023	Hans Fest	72 jaar
04-01-2024	Ton Sauvé	65 jaar
14-01-2024	Nellie van den Heuvel-Kuijpers	92 jaar
08-02-2024	Jo van der Vorst-Kanters	93 jaar
16-03-2024	Nellie Fransen-Vervoort	96 jaar
28-03-2024	Wout van Vlerken	95 jaar
30-03-2024	Toon van Bussel	82 jaar
08-04-2024	Frits Lijten	75 jaar
22-05-2024	Jan Janssen	79 jaar
08-06-2024	Betsie van Vlerken-Renders	85 jaar
19-06-2024	Mien van Bussel-van der Vleuten	94 jaar
19-06-2024	Annie van den Hurk-Damen	80 jaar
25-06-2024	Regina Knoops-van Gastel	93 jaar
18-08-2024	Diaken Dudley Martina	62 jaar
14-09-2024	Albert Hendriks	95 jaar
22-09-2024	Nora Verbart-Nurbani	98 jaar
25-09-2024	Toon Nouwen	83 jaar
29-09-2024	Nellie Saris-van Mierlo	94 jaar

vanuit de Sint-Trudokerk:

01-10-2023	Carla Raijmakers-Verwilligen	90 jaar
06-11-2023	Mat Nacinovic	82 jaar
14-11-2023	Bert van Duren	95 jaar
13-12-2023	Noud Relou	85 jaar
25-12-2023	Lies Valkenaars-Verhoeven	88 jaar
30-12-2023	Pieta Relou-van den Elsen	88 jaar
03-01-2024	Loets de Wolf-Lubbers	100 jaar
15-01-2024	Marij van Esdonk-Akkermans	78 jaar
27-01-2024	Marie-Thérèse Derksen-Broens	90 jaar
04-02-2024	Gonny Schueler-Gerrits	88 jaar
08-03-2024	Chris Bloemers-Welten	81 jaar
10-03-2024	Frans Mertens	94 jaar
11-05-2024	Jeanne Boxstart-Raaymakers	78 jaar
14-05-2024	Jacques Coenen	90 jaar
15-05-2024	Riet Mertens – Jacquot	98 jaar
17-05-2024	Dominique van der Meulen-Raijmakers	65 jaar
03-07-2024	Toos van de Laar-van Oorschot	101 jaar
03-07-2024	Coen Slegers	82 jaar
14-08-2024	Jan Boudewijns	64 jaar

vanuit de Goddelijke Voorzienigheid:

30-10-2023	Jan Smits	83 jaar
31-10-2023	Anton Lintermans	81 jaar
10-12-2023	Wim van Loon	79 jaar
21-12-2023	Elly vd Wey- van der Heijden	78 jaar
24-05-2024	Sjaan Coolen – Nooijen	77 jaar

vanuit elders:

22-03-2024	Piet Wilbers	82 jaar
------------	--------------	---------

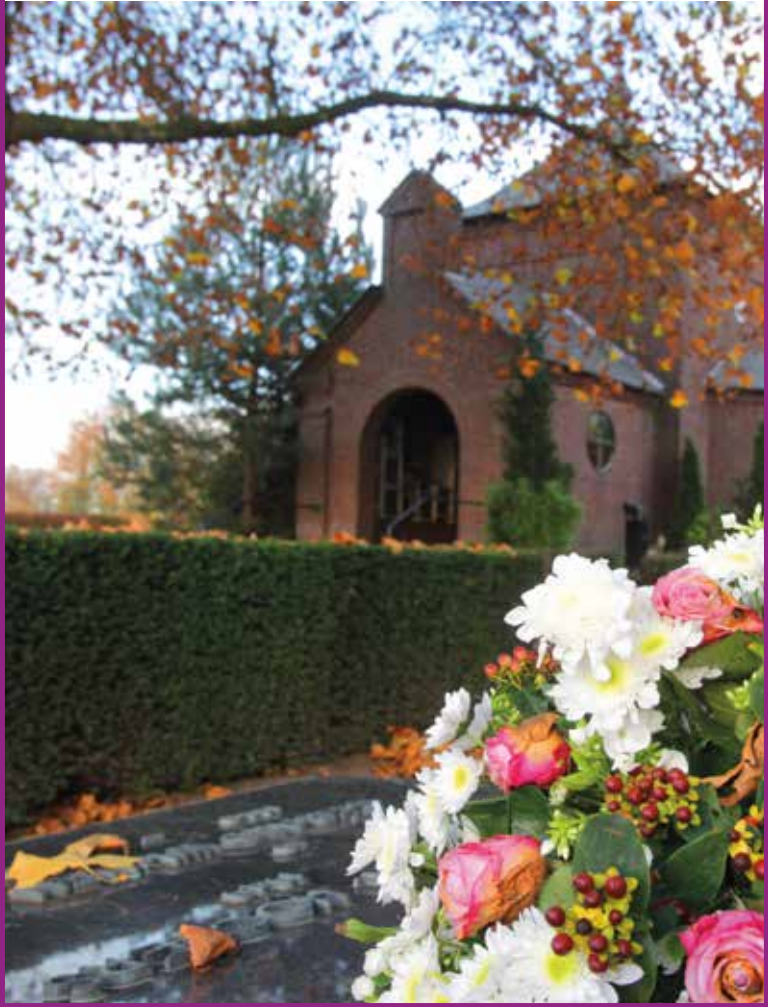
Herfst

Nu het kouder wordt
en het licht verzwakt,
bidden wij
dat wij warmte geven en warmte ontvangen
en dat ons nooit mag ontbreken
het licht van vriendschap en liefde
waarin we elkaar herkennen.
Nu de avonden langer worden,
bidden wij
dat wij de tijd gebruiken
om tot onszelf te komen,
anderen te ontmoeten
en te naderen tot God.
Nu het jaar naar de winter keert,
bidden wij om dankbaarheid
voor alle vruchten van onze herfst
en dat wij afscheid leren nemen.
God,
tussen licht en donker
verloopt ons leven.
Neem ons op in uw stilte
en verblijd ons
met uw vriendelijke licht,
Jezus, onze Heer.

Frans Cromphout

Uit: Groot Gebedenboek,
uitgeverij Lannoo 1999

F| Archief Cofoto

Bakje Troost

Zaterdag 2 november 2024 is het Allerheiligen. Op de Luciabegraafplaats in Mierlo-Hout worden bezoekers tussen 13.00 en 16.00 weer onthaald met een bakje troost. Op de begraafplaats wordt koffie of thee geschonken met iets lekkers erbij. Het geheel wordt u gratis aangeboden door de Damiaanparochie. Iedereen is van harte welkom!

Adventskransen maken

FJ CNS Photo - Mike Crupi, Catholic Courier

Eind november begint de Advent, de voorbereidingstijd voor Kerstmis. De Advent duurt ruim drie weken, waarin we op de vier zondagen ons steeds meer voorbereiden op de geboorte van Jezus.

In onze kerken hangt/ staat een adventskrans met vier kaarsen. En elke zondag steken we een extra kaars in zodat het weekend voordat we Kerstmis vieren alle kaarsen branden. Het is dus eigenlijk een soort van aftelkalender op weg naar Kerstmis. Een adventskrans kan ook in iedere huiskamer worden neergezet en is een prachtig geheugensteuntje om te zien hoe lang het nog duurt tot aan Kerstmis. Zo kun je je samen op een gezellige en mooie manier,

met het hele gezin, voorbereiden op Kerstmis. Dat is niet het enige. Het is ook gewoon leuk om een adventskrans te maken.

Daarom nodigen we jullie uit om op zaterdag 23 november 2024 tussen 13.30 uur en 15.00 uur een adventskrans te komen maken om thuis neer te zetten en elke week een kaarsje extra aan te steken. Je bent welkom in de Goddelijke Voorzienigheid, Hornestraat 1.

Omdat we spullen moeten inkopen is het wel nodig om je aan te melden. Dit kan tot uiterlijk 16 november 2024 via mverhoeven@damiaanhelmond.nl

Zelf mogen jullie, als je het hebt, groen meebrengen uit de tuin. Denk dan aan takjes van de conifeer, spar of dennenboom, of hulst.

Wonder boven wonder

Je hebt het beeld misschien wel eens gezien: Jan Baloy die met het vuur op de hielen een brandende kerk uitrent. In zijn uitgestrekte armen draagt hij een ciborie (kelk met geconsacreerde hosties). Hij rent zo hard, dat het dekseltje bijna van de ciborie afvliegt. Het roestbruine kunstwerk van Willem van der Velden staat op de kruising Dorpsstraat-Stilpot.

“Spontaan weken de vlammen uiteen, zodat Jan de ciborie uit het tabernakel kon halen. Snel rende hij de brandende kerk weer uit om buiten, tot zijn eigen verbazing, te constateren dat hij het er levend vanaf had gebracht.”

Zo moet het ongeveer zijn geweest op die zomerdag in 1342. Het was warm en broeierig, dus niemand keek raar op toen het begon te onweren. Dat veranderde toen de bliksem met een klap in de houten spits van de kerktoeren sloeg. Al snel stond de boel in lichterlaaie, aangewakkerd door de wind die door de galmgaten trok.

Jan Baloy, een Stiphoutse boer die aan het ploegen was, zag het gebeuren. Hij rende naar de kerk en zag pastoor Hocaerts met de handen in het haar staan. Niet alleen stond de kerk in brand, er lagen binnen in het tabernakel nog twee gewijde hosties – Onze Lieve Heer zelf. De pastoor wilde ze wel redden maar durfde niet; daarom bood Jan aan om de klus te klaren. Dat liet de pastoor zich geen twee keer zeggen. Hij gaf zijn zegen aan Jan, die vervolgens de vlammenzee trotseerde. Wat er toen gebeurde is een raadsel. Spontaan weken de vlammen uiteen, zodat Jan de ciborie uit het tabernakel kon halen. Snel rende hij de brandende kerk weer uit om buiten, tot zijn eigen verbazing, te constateren dat hij het er levend vanaf had gebracht.

Hoe verklaar je zo’n verhaal? Is het een vrome, middeleeuwse legende of is er meer aan de hand? Feit is dat Stiphout na de brand een beroemde Brabantse bedevaartsplaats werd, zoals staat vermeld in oude kronieken. Mensen kwamen van heinde en verre om de miraculeuze hosties te vereren, vaak in de hoop

om genezing te vinden voor ziekten en kwalen. Het Elkerliek bestond nog niet en wat moest je dan? Naar het Mirakel van Stiphout! Stiphout werd vooral bekend als toevluchtsoord voor geesteszieken. Wie ‘bezeten was door de duivel’ had twee mogelijkheden. Of je ging naar Stiphout, of je ging naar het Belgische Geel waar de heilige Dymphna als patroon van geesteszieken werd vereerd. In beide gevallen was zo’n bedevaart geen pretje, want als zieke moest je dagenlang onder toezicht boete doen. In het ergste geval werd er een gaatje in je schedel geboord om het ‘boze’ te laten ontsnappen. Wie dat overleefde had geluk.

Ook andere ziekten en kwalen kwamen in Stiphout aan bod. Het laatste bekende wonder betreft een Helmondse tiener, Jacob Goossens, die al drie jaar blind was. In 1599 namen zijn ouders hem mee naar Stiphout om te bidden bij het Heilig Sacramentsaltaar. Op de terugweg zei Jacob ineens: “Moeder, ik zie vogels vliegen!” – en hij kon weer zien.

Honderden mensen zijn in Stiphout genezen, volgens getuigenissen. Toch hebben de twee miraculeuze hosties het niet overleefd. In het midden van de zeventiende eeuw werd de kerk door Kroatische soldaten geplunderd en in brand gestoken, waarbij de hosties verloren zijn gegaan. Sindsdien zit Stiphout zonder Mirakel.

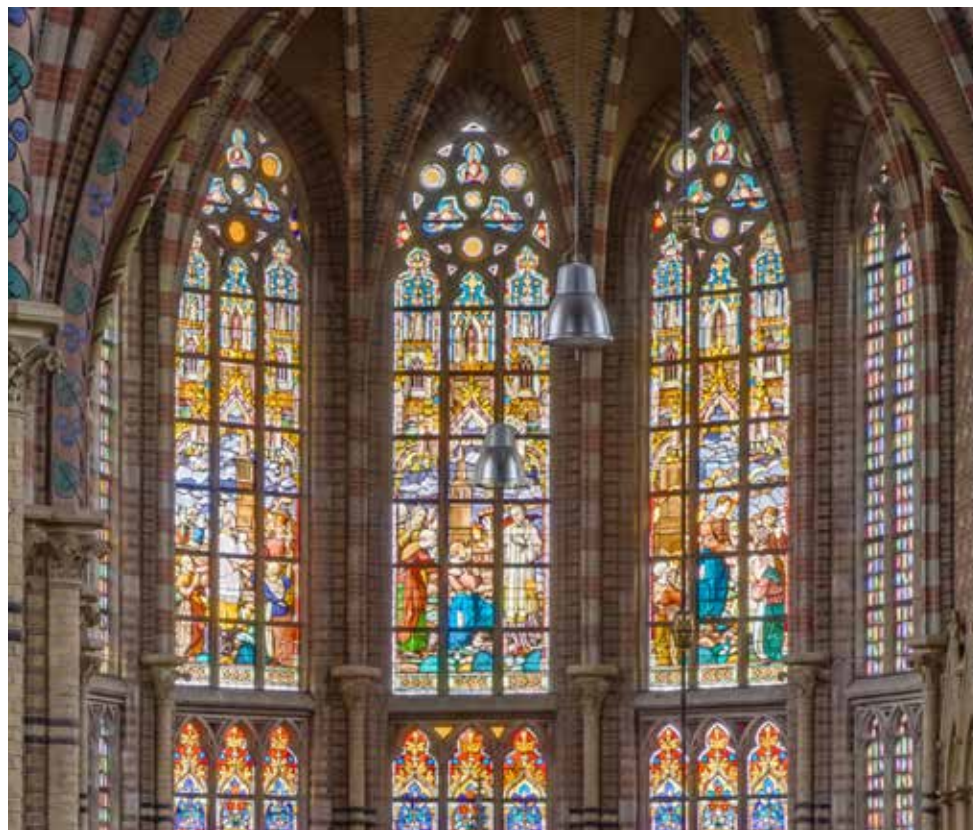
Of toch niet? De Oude Toren wijst naar boven, naar de Wonderbare Raadsman die achter ieder wonder schuilt. In de Sint-Trudokerk vertellen gebrandschilderde ramen het verhaal van 1342. En op een oud schilderij in de kerk zie je pastoor Hocaerts zijn zegen geven aan Jan Baloy. Beelden van lang geleden, maar het Heilig Sacrament zelf is tijdloos en verblijft nog altijd in Stiphout.

Van dat laatste was ook Carlo Acutis overtuigd, een tiener die volgend jaar wordt heiligverklaard. Hij vond het de moeite waard om het Mirakel van Stiphout te vermelden op zijn website over eucharistische wonderen, waarbij hij schreef: “Deze gebeurtenis wordt ieder jaar door de inwoners van Stiphout herdacht, vooral op Sacramentsdag.” Daar wil de Damiaanparochie in 2025 gehoor aan geven. Op een later moment daarover meer.

Annemarie Latour

FJ Archief Cofoto

Glas in Lood bron: FJ Kerkfotografie.nl

Luciakerk op zoek naar nieuwe beelden kerststal

Ook dit jaar is de kerststalwerkgroep Mierlo-Hout bezig om weer een geweldige kerststal te verzorgen in de Sint Luciakerk te Mierlo-Hout. Ze lopen alleen tegen het probleem dat de huidige beeldengroep aan vervanging toe is.

Een nieuwe beeldengroep is een enorme investering maar dit belemmert pastoor Pieter Scheepers niet om groots te denken. Het komend jaar mag de kerststal weer meer ruimte in de kerk innemen en komt er steeds meer plaats voor een mooie en grootse kerstgroep. Om deze reden wil de kerststalgroep een beroep op jullie doen om de kerstgroep te kunnen financieren en daarom starten zij een crowdfunding. Doe jij ook mee?

Scan onderstaande QR-code voor een donatie

Meer informatie over de inzameling vind je ook op de speciale doneeractiepagina via de link: www.doneeractie.nl/nieuwe-kerststal-st-lucia-kerk/-95724

F| Damiaanparochie

De dieren van de kerststal

De os en de ezel zijn de meest bekende dieren uit onze kerststal. Maar in kerststallen van andere werelddelen zijn vaak heel andere dieren te zien. Vorig jaar werden rond kerst en nieuwjaar in museum Orientalis (het vroegere Bijbels Openluchtmuseum, H. Landstichting) de mooiste kerststallen uit alle continenten getoond. Speciale aandacht was er voor de verschillende dieren in de kerstgroepen. Afhankelijk van de herkomst van de stallen zien we immers steeds andere diersoorten rond de kribbe staan, van de traditionele os en ezel tot olifanten, ooievaars en hanen, ja zelfs vissen, beren en waterbuffels!

Os en ezel

Een kerststal zonder os en ezel kunnen we ons nauwelijks voorstellen: ze staan vrijwel altijd aan weerszijden van de kribbe opgesteld. Toch komen ze in de geboorteverhalen van het evangelie niet voor. Dát ze er staan, is waarschijnlijk te danken aan een tekst van de profeet Jesaja: "Een os kent zijn eigenaar, een ezel de krib van zijn meester" (Jesaja 1,3). De os en de ezel zijn in de kerststal het symbool van de verbondenheid tussen God en de mens.

Kameel, paard en olifant

Het Matteüsevangelie vertelt over 'magiërs uit het Oosten die de pasgeboren koning van de Joden eer willen bewijzen'. Hoe ze reisden wordt niet vermeld. In kerstvoorstellingen zien we de Drie Koningen meestal met kamelen, soms met een paard of een olifant. Dus ook deze dieren zijn latere toevoegingen die het verhaal van de geboorte van Jezus Christus dichterbij de leefwereld van mensen bracht.

Vanuit het Oosten naar Bethlehem reizen kon niet anders zijn gegaan dan door de woestijn van het Midden-Oosten, moet men hebben gedacht. De dieren die daarbij werden gebruikt waren stevast dromedarissen of eenbultige kamelen. De tweebultige kameel is een dier dat thuishoort in de (half)woestijnen van China en Mongolië. De kamelen worden wel eens vervangen door een paard, een olifant en een kameel. Deze drie dieren stonden in vroeger tijden symbool voor de toen gekende werelddelen, namelijk Europa, Afrika en Azië.

Ooievaar

In Polen staat er vaak een ooievaar tussen de dieren die het kindje Jezus komen begroeten. De vogel was ontroerd door de aanblik van Jezus, liggend in een voederbak met stro maar zonder kussen. Ooievaars hebben geen kronen of juwelen om weg te geven, maar de vogel gaf een groter geschenk: hij plukte zijn veren uit zijn vederdos en gaf ze aan het kind als kussen. Jezus glimlachte dankbaar en zegende de ooievaar. Sindsdien is de ooievaar een symbool voor de geboorte. Hij staat voor geluk, voorspoed en veel kinderen en wordt gezien als de bringer van baby's.

Haan

Bij veel Spaanse, Portugese en Zuid-Amerikaanse kerstgroepen staat een haan. Symbolisch wordt met het kraaien van de haan het kwaad en de duisternis van de nacht verdreven en kondigt de nieuwe dag, het aanbreekende ochtendlicht zich aan.

Volgens een Spaanse legende zou de haan als eerste de geboorte van Jezus hebben verkondigd. Het dier verwijst ook naar de drievoudige verloochening van Christus door de apostel Petrus. Zijn aanwezigheid bij de geboorte wordt daardoor ook gezien als een voorbode voor het lijden, de dood en de verrijzenis van Jezus Christus. In deze landen heet de nachtmis dan ook 'de mis van de haan' of 'La Misa del Gallo' die wordt gevierd op kerstavond, 'Nochebuena' of 'goede avond'.

Kerstbokken en rendieren

De kerstbok (julbocken in het Zweeds of joulupukki in het Fins) bracht vroeger cadeautjes rond voor de kinderen. De oorsprong van de julbocken zou kunnen teruggaan op Tanngrjóstr en Tanngrisnir.

In de Noorse mythologie zijn dit de twee bokken van Thor, de dondergod. Thor at de dieren op en legde de botten daarna weer in hun vel. Met Mjöltnir, zijn hamer, bracht hij de magische dieren de volgende ochtend weer tot leven, zodat ze zijn strijdswagen weer door de hemel konden trekken. De julbocken en Thor zijn, onder invloed van het christendom, vervangen door de kerstman, door een slee en door rendieren. Maar het brengen van cadeautjes en het door de hemel vliegen zijn gebleven. Ook nu nog staat in Scandinavische landen in de kerststal of in huis vaak een julbocken. Metershoge julbocken, gemaakt van stro, zijn te zien op pleinen en worden na de eindejaarsfeesten ritueel verbrand.

Jan Simons
(m.m.v. museum Orientalis)

Christuskind, kerstboom en kerstballen

In de Franse Elzas werd het Sinterklaasfeest al in de veertiende eeuw gevierd. Maar de goedheiligman reed daar alleen niet op een schimmel, maar op een ezel. En zijn knecht heette ook niet Zwarte Piet, maar Hans Trapp. Na de Reformatie wilden de protestanten niets meer met de katholieke Sint Nicolaas te maken hebben. Maar omdat de kinderen gewend waren cadeautjes te krijgen, werd een oplossing bedacht: het Christuskind zou voortaan de cadeautjes komen brengen.

Ook de bakermat van de kerstboom ligt in de Elzas. Kerstbomen werden hier vroeger echter niet, zoals bij ons, rechtop gezet, maar ondersteboven aan het plafond gehangen. Als versiering werden er gedroogde appels in gehangen. Maar toen er in 1858 vanwege een mislukte oogst onvoldoende appels waren, besloot een plaatselijke glasblazer rode appeltjes van glas te blazen en die in de boom te hangen: zo werden de eerste kerstballen geboren.

(bron: Kerstlichtjes, vakwerk en bruiswijn, in Het Vermoeden, december 2013, blz. 40-43)

Museum orientalis

Ook dit jaar is in museum Orientalis weer een bijzondere kersttentoonstelling te zien: Buon Natale! In deze expositie wordt veel aandacht besteed aan kerstgroepen van Siciliaans glas, de Napolitaanse kerstgroep, collectie Italiaanse kerstkaarten, Franciscus en Madonna enz. Via de website (www.museumparkorientalis.nl) vindt u nadere informatie. Volg het museum ook op Facebook en X: www.feestvanlicht.nl

De **legende** van de heilige Sint Nicolaas

In deze dagen begint de spanning voor vele kinderen te stijgen. Het begint al met de intocht van Sinterklaas. Met zijn boot komt hij uit Spanje en trekt dan een aantal weken door het hele land. In winkels, bij verenigingen en op zoveel plaatsen maakt hij zijn opwachting en kunnen kinderen hem gaan begroeten.

Kinderen doen thuis en op school nog wat meer hun best dan anders, ze proberen nog meer braaf en lief te zijn. Vijf en zes december zijn in Nederland en België voor de meeste kinderen belangrijke data. De schoen wordt gezet, vol verwachting klopt het hart, wat zal de goede Sint aan snoep, aan speelgoed of andere dingen brengen? Al lange tijd is het Sinterklaasfeest een deel van onze cultuur.

Het Sinterklaasfeest vindt zijn oorsprong in de kerk bij de Heilige Nicolaas van Myra. Met zekerheid weten we weinig van hem. Hij was bisschop van Myra in Klein-Azië, in Turkije en hij stierf tegen het midden van de vierde eeuw. Vooral sedert de tiende eeuw wordt hij in

de gehele kerk vereerd. De stad Bari in Italië bewaart zijn relieken. Zijn gedachtenis wordt in de Rooms-Katholieke Kerk ieder jaar op 6 december gevierd. Vele verhalen zijn er geschreven over de Heilige Nicolaas, het ene al wonderbaarder dan het andere. Bijna al die verhalen horen tot de categorie legenden. In de loop der eeuwen zijn er steeds meer bijgekomen. Toch geloof ik dat die overdrijvingen ontstaan zijn uit een historische kern. En wat is die kern: de Heilige bisschop Nicolaas was een man die het woord van Jezus heel concreet heeft gemaakt: "Bemin God bovenal en uw naaste als uzelf". Alle verhalen gaan zeker terug naar de kern wie hij moet zijn geweest: iemand die zijn christen zijn serieus heeft genomen, iemand die vanuit zijn band met Jezus Christus goed en gul en barmhartig is geweest voor zijn medemensen en die vanuit zijn band met Jezus Christus wonderen heeft gedaan.

De bekendste legende die over de heilige Nicolaas wordt verteld en zoals hij ook dikwijls wordt afgebeeld bij heiligenbeelden van hem, is de legende over drie jongens die in

een bos wandelden en de weg kwijt raakten. Ze vroegen een herbergier of ze bij hem mochten slapen. In de herberg pakte de herbergier een mes, vermoordde de jongens en stopte ze in een ton. De heilige Nicolas die toevallig langskwam had direct in de gaten dat er iets mis was. Hij bad tot God en de drie jongens stapten levend uit de ton alsof er niets was gebeurd. Door dit verhaal werd de heilige Nicolaas de beschermheilige van de kinderen. Meer dan de vraag of dat verhaal nu waar gebeurd is of niet, vertelt ook dit verhaal ons iets over het evangelie van waaruit die heilige Nicolaas heeft geleefd en wat ook onze sterkte mag zijn. Ook in de donkerste momenten van je leven: durf bidden om licht en uitkomst, ook al lijkt alles verloren. Durf vanuit je band met Jezus Christus vertrouwen dat de dood niet het laatste woord zal hebben. Die dingen zijn de kracht en de sterkte van talloze christenen geweest, ook van de Heilige Nicolaas. Met de woorden van de Kerk uit de Eucharistieviering van 6 december bidden wij: "Wees ons barmhartig, Heer; bescherm ons op voorspraak van uw bisschop, de heilige Nicolaas,

te midden van alle gevaren, en leid ons op de weg naar het eeuwig geluk. Door onze Heer Jezus Christus, uw Zoon, die met U leeft en heerst in de eenheid van de heilige Geest, God, door de eeuwen der eeuwen. Amen."

Pastoor Pieter Scheepers

De Sint Nicolaas van Myra, hier afgebeeld (nog) zonder baard, in een schilderij van; de meester van de legende van de Heilige Lucia. Actief ca. 1475-1505

Grimmige samenleving

Begin mei was ik met een groep zieken in Lourdes. Zes dagen geen nieuws maar concentratie op de vieringen en de gesprekken met de zieken. Tijdens een bedevaart komt het beste in een mens naar boven. Mensen zijn vriendelijk, geduldig en behulpzaam.

Terug in Nederland ging ik weer kranten lezen. Wat een contrast met de dagen in Lourdes. De oorlogen in Oekraïne en Gaza zaaien nog dagelijks dood en verderf, in Duitsland worden politici in elkaar geslagen en in onze universiteitssteden wordt de sfeer steeds grimmiger door het geweld van groepen studenten. Al veel langer kennen wij geweld tegen brandweermensen en ambulancepersoneel. Verbaal geweld, zo blijkt steeds meer, kan heel gemakkelijk omslaan in fysiek geweld.

Verruwing

Voor zover ik kan zien, is de verruwing van de samenleving al jaren aan de gang. Op sociale media wordt steeds meer beledigd en gescholden. Op talloze websites wordt helaas op de mens en niet op de bal gespeeld. Mensen worden beledigd en hun goede naam door het slijk gehaald. Niet voor niets wordt soms gesproken over een open riool. Maar ook in de Tweede Kamer, toch het Huis van onze democratie, is de toon hard en grof geworden. Politici die spraken over fatsoen in de publieke ruimte werden in het recente verleden nog uitgelachen. Maar ik vermoed dat veel burgers verlangen naar een herstel van fatsoenlijke en beschaafde omgangsvormen in deze tijd van toenemende verharding.

Hoffelijkheid

Jaren geleden hield een wethouder in Amsterdam een indrukwekkend pleidooi voor hoffelijkheid in de stad. Het is een wat ouderwets woord maar iedereen beseft het belang van hoffelijkheid voor het goede leven in onze dorpen en steden. Wij zijn een land van politieke en levensbeschouwelijke minderheden. Tegen die achtergrond is het belangrijk te zoeken naar een gedeeld moreel ijkpunt. Een pluriforme samenleving (waar veel verschillende culturen, tradities, gaardheden, etnische factoren en leefstijlen samen leven) heeft behoefte aan een gedeelde basismoraal en gemeenschappelijke spelregels.

Waardigheid

Christenen zijn in onze samenleving een minderheid geworden. Maar wij kunnen een belangrijke bijdrage leveren om de verruwing terug te dringen. De kerken zijn vindplaatsen van waarden, normen en deugden. De christelijke gemeenschap beheert een eeuwenoude schat van wijsheid over God, mens en samenleving. In het katholieke

F| Damiaanparochie

sociaal denken staat de notie van de menselijke waardigheid centraal. Ieder mens heeft als schepsel van God een unieke waardigheid. Wie een mens schaadt, schaadt daarmee de Schepper. Deze overtuiging kan ons stimuleren om respectvol en hoffelijk met elkaar om te gaan. Laten christelijke gezinnen, christelijke scholen, kerkelijke gemeenten en parochies een bijdrage leveren aan de internalisering van een notie als hoffelijkheid. Zo kan hopelijk de grimmigheid van de samenleving worden gekeerd.

Mgr. dr. Gerard de Korte
bisschop van 's-Hertogenbosch

Met kerst naar de kerk: welkom thuis!

Met Kerstmis naar de kerk. Dat hoort er voor veel mensen gewoon bij. Het maakt Kerstmis net even specialer. En het geeft inhoud aan de sfeer, want we vieren de geboorte van Jezus. Achter de schermen vraagt zoveel bezoek veel voorbereiding voor de parochie.

Het koper moet gepoetst, versiering aangebracht, de kerststal opgebouwd. Alles moet glimmen. Want de bezoekers moeten weten dat ze welkom zijn. Ook die mensen die niet meer zo vaak naar de kerk komen: welkom thuis!

Ook na kerstmis blijft u welkom in de kerk. De parochie organiseert regelmatig activiteiten en bijeenkomsten die misschien ook voor u interessant zijn. En als u tijdens de Kerstmis genoten heeft van het koor, de preek of het moment van verstillig: iedere zondag bent u van harte welkom!

Voor meer informatie, ook over de activiteiten in 2025, zie onze website: www.damiaanhelmond.nl

Kerstdrukke

Zoals u ongetwijfeld al vaak ervaren heeft, zit de kerk tijdens de kerstvieringen vol, soms zelfs overvol. Gelukkig, want natuurlijk willen we graag iedereen welkom heten. Maar het kan ook té vol worden.

We proberen uiteraard alle plaatsen en ruimtes optimaal te benutten om ieder een plaats te bieden. Maar het kan gebeuren dat er echt geen ruimte meer is. Zo moet bij voorbeeld op last van de brandweer het middenpad in de kerk onder alle omstandigheden vrij blijven. Wij hopen op uw medewerking en begrip om bij een overvolle kerk voor een volgende viering te kiezen.

Dit geldt zeker voor de Gezinsviering. Deze is eigenlijk geschikt voor kinderen vanaf de voorbereiding op de Eerste Communie. De jongere kinderen kunnen beter naar de peuter/kleuterviering.

De kerstcantate

‘Bent u met kerstmis hier, als ik vragen mag?’ vroeg de abbé. Het was de dorpspastoor een eer en een genoegen dat de beroemde musicus in zijn dorp een huis had gekocht om er tot rust te komen van het jachtige leven in de concertzalen van Parijs. ‘Blijft u met kerstmis hier?’

Ja, de beroemde musicus was van plan de kerstdagen in het dorp door te brengen.

‘Mag ik u dan uitnodigen voor onze kerstcantate? Ja, dat klinkt natuurlijk heel duur, kerstcantate, wij zijn natuurlijk maar amateurs, ons koor is niet meer dan een gewoon boerenkoortje, dat begrijpt u wel. En het orgel is al even gammel als de organist. Zelf ben ik ook geen echte dirigent, maar goed, we doen ons best, en ik stel er prijs op uw vakkundig oordeel te mogen vernemen.’

Het werd kerstmis, de grote musicus kwam, de abbé was nog zenuwachtiger dan anders, de organist en het koor deden hun uiterste best en iedereen was het erover eens dat de cantate dit jaar nog schoner klonk dan vorig jaar.

Na afloop nodigde de abbé zijn hoge gast uit op de pastorie, hij had zijn mooiste fles wijn uit de kelder gehaald. ‘En?’ vroeg hij gespannen, nadat hij de glazen had ingeschonken. ‘Heel goed,’ zei de man uit Parijs. ‘Werkelijk heel goed. Ik bedoel de wijn.’

‘En de cantate?’

‘Niet goed,’ zei de man uit Parijs. ‘U doet uw werk zonder twijfel met toewijding, maar als ik eerlijk ben: de toon is niet zuiver, de stemmen zitten niet goed onder elkaar, de tekst is onverstaanbaar, de inzetten zijn aarzelend, het forte is te hard, het pianissimo te zacht, de tempi zijn niet constant. Het spijt mij dat ik u dit zeggen moet, maar u vroeg mij ernaar.’ Bedroefd sloeg de abbé zijn ogen neer en tuurde in zijn glas. ‘Het is goed dat u het mij eerlijk zegt, monsieur. Ik ben ook geen vakman, ik ben maar een gewone dorpspastoor. Ik kan noten lezen en een beetje de maat slaan, maar dat is dan ook alles. Ik ben wel blij dat u zei dat wij ons werk met toewijding doen. Dat hoorde u er dus wel in?’

‘Jazeker,’ zei de musicus uit Parijs, ‘met toewijding. Alleen vals. Maar laat ik ophouden met mijn kritiek, liever doe ik u een voorstel. Ik heb zojuist van mijn dokter gehoord dat ik het komende jaar kalm aan moet doen, zodat ik voor langere tijd in deze contreien zal vertoeven.

Kan ik u misschien van dienst zijn door volgend jaar kerstmis de directie van uw koor over te nemen?’

En zo geschiedde. De grote musicus ving al in september met de repetities aan, de slechtste stemmen gooide hij eruit, een kennis uit Parijs lapte het orgel op en bracht de organist van het dorp de eerste beginselen van behoorlijk orgelspele bij en de verwachtingen waren dan ook hooggespannen toen het weer kerstmis werd.

De abbé zat wat onwennig in de kerk, tussen zijn parochianen in, vijftien jaar lang had hij voor zijn geliefd koor achter die lessenaar gestaan, nu stond de grote musicus daar.

Met een gebaar dat de routinier verried hief de dirigent uit Parijs zijn slanke handen, het koor zette als één man in, en zuiverder dan ooit klonk de muziek door de gewelven. Zo had de kerstcantate nog nooit geklonken. Toch was er iets, maar de abbé wist niet wat.

‘En?’ vroeg de musicus. Net als een jaar geleden waren zij voor een goed glas wijn neergestreken op de pastorie. ‘En?’ ‘Heel mooi, monsieur, heel mooi. Ik weet niet hoe u te danken. Woonde u maar altijd in ons dorp, dan kon u jaarlijks de kerstcantate dirigeren!’

Die nacht kon de abbé de slaap niet vatten en de abbé wist niet waarom. Hij zei nogmaals zijn avondgebed, maar het hielp niet. Hij lag maar in het donker voor zich uit te staren, totdat plotseling aan zijn voeteneind een zacht schijnsel zichtbaar werd. De abbé schrok, daar stond een engel. De abbé vreesde met grote vreze. Maar de engel zei: ‘Vrees niet, monsieur! ‘abbé, ik ben uit de hemel neergedaald om te zien hoe het met u is. Al vijftien jaar lang luisteren wij hierboven naar uw kerstcantate, maar nu laat de Eeuwige u vragen waarom de muziek dit jaar is uitgebleven, wij hebben niets gehoord.’

Bron: Nico ter Linden, Trouw

Geloofsleerlingen

In onze kerk kennen we al een oude traditie van catechumenen ofwel geloofsleerlingen. Dit zijn volwassenen die zich voorbereiden op hun doopsel.

In de vroege kerk was het heel gebruikelijk dat volwassenen zich lieten dopen. In de loop van de tijd veranderde dit, ook omdat er veel meer christenen waren. Er werden vooral baby's gedoopt, vaak al kort na de geboorte. In onze huidige tijd worden er minder kinderen gedoopt, maar zie je bij jongeren steeds vaker het verlangen om bij Jezus te horen. Daarom laten zij zich dopen. Ook in onze parochie bereiden zich op dit moment vijf (jong)volwassenen zich voor op het sacrament van het doopsel en/of vormsel. Zij zullen uit handen van pastoor Pieter Scheepers op zondag 24 november 2024 om 10.00 uur in de St. Luciakerk de sacramenten ontvangen. Een feestelijk moment voor ons als geloofsgemeenschap. U bent allemaal van harte uitgenodigd om mee te komen vieren.

Lampionoptocht met St. Maarten

Op zaterdag 9 november vieren we weer het feest van St. Maarten. Hij was St. Maarten was een heilige die leefde in de 4e eeuw. Hij was soldaat in het Romeinse leger toen hij op een avond een bedelaar aan de stadspoort zag zitten.

Hij gaf hem al het geld dat hij bij zich had en ook sneed hij zijn mantel doormidden (hij kon niet de hele mantel weggeven omdat hij anders de stad niet meer in mocht). 's Nachts kreeg hij een droom waarin het niet de arme bedelaar, maar Jezus zelf was die hij geholpen had, naar het evangelie van Matteüs (25, 40) Voorwaar, Ik zeg u: al wat gij gedaan hebt voor een dezer geringste van mijn broeders hebt gij voor Mij gedaan. Later werd St. Maarten bisschop van de Franse stad Tours.

In delen van ons land gaan kinderen met St. Maarten met een lampion langs de deuren en zingen liedjes en krijgen snoep. Wij vieren St. Maarten op 9 november om 19.00 uur in de St. Luciakerk, waar we beginnen met een lampionnentocht door de kerk. Je mag je eigen (gemaakte) lampion meenemen. Mocht je die thuis niet hebben, krijg je er ééntje van ons te leen.

Een huis tot zegen Bron: FJ Vanuit het publiek

Een huis tot zegen

Het begon als een losse opmerking in de mail van de pastoor als reactie op ons verhuisbericht; "Proficiat, ik hoor wel wanneer ik het in moet komen zegenen...."

Inzegening van je nieuwe huis? Kan dat dan? Ja dus. Weer één van die oude katholieke tradities/rituelen die wij niet meer kennen. En dat in een tijd waarin we vaak wel steeds meer weten van tradities en gewoonten uit andere religies en culturen.

Al pratende bleek het toch niet zo'n onbekend verschijnsel te zijn. Vrienden van ons hadden hun huis eveneens laten inzegenen. En een andere vriendin kende het ook en waarschuwde ons; "Ik zou maar zorgen dat je het goed opgeruimd hebt, want ze komen overal..."

Naarmate we het er over hadden, sprak het idee ons steeds meer aan. De kerk en het geloof hebben altijd op belangrijke momenten van ons leven een rol gespeeld; bij ons trouwen, de geboorte van onze kinderen, communie, vormsel, overlijden van onze ouders en nu dus ook bij de verhuizing naar een andere woning. Aldus kreeg het plan steeds vastere vormen. De pastoor

werd aan zijn belofte gehouden en met hem en de kinderen planden we een datum.

Het werd een zondagmiddag zodat we af konden sluiten met een etentje.

En wat was het een fantastische middag. Het was slechts een korte plechtigheid maar zo bijzonder om op deze wijze door je huis te lopen samen met hen die je het meest dierbaar zijn en even stil staan bij wat een huis nog meer voor je kan betekenen dan enkel vier muren en een dak. Prachtige teksten waarin

we werden opgeroepen om er niet alleen een mooi huis van te maken maar vooral ook een thuis waarin iedereen zich welkom mag voelen, zich prettig voelt en gasten van elkaars gezelschap mogen genieten.

trokken we door het huis en werd elk (opgeruimd) vertrek gezegend en werd er in elke ruimte een tekst gesproken waarna we weer eindigden in de woonkamer met het volgende gebed:

Goede God, U bent als een mantel om ons heen geslagen, een vriendelijke arm om onze schouder. Wij bidden U voor iedereen die hier woont en leeft. Zegen dit huis. Wees hier aanwezig. Laat uw nabijheid tastbaar worden in een hartelijke ontvangst en een warm afscheid. Zegen iedereen die hier woont en werkt. Laat uw goedheid voelbaar zijn, doordrenk deze woning met uw liefde door Christus onze Heer.

In deze laatste maanden van het jaar waarin velen van ons, samen met vrienden en familie, in huiselijke kring de feestdagen doorbrengen; wens ik u deze zegen ook op uw huis van harte toe.

Walther Jansen

Een gedachte bij kerstmis

Drie broertjes – Maarten, Tom en Ruben – schrijven ieder een brief naar de kerstman. Maarten - de jongste: 6 jaar - schrijft: “Beste kerstman, ik heb nog 2 broers. Tom is soms best wel aardig. En Ruben is ook soms wel aardig. En ik ben altijd aardig. Groet van: Maarten”. Tom, die 8 jaar is, schrijft ook een brief: “Beste kerstman, vorig jaar heb ik niks fatsoenlijks van u gekregen. Het jaar daarvoor was het ook al niet veel. Ik ben nu 8 jaar en geef u nog een laatste kans. Groeten van Tom”.

En dan hebben we Ruben nog. Ruben is al 10 en begint te twifelen of de kerstman wel echt bestaat en daarom schrijft hij voor de zekerheid maar een brief aan het kindje Jezus; die bestaat tenminste zeker. Ruben is een geslepen ventje. “Beste Jezus, u weet hoe goed ik het afgelopen jaar ben geweest...”. Maar nee, dat is niet erg overtuigend, en hij scheurt zijn brief kapot en begint opnieuw. “Beste Jezus, u weet dat ik GEPROBEERD heb aardig te zijn...”. Maar nee, dit is ook al niet overtuigend genoeg. Hij pakt een nieuw blaadje papier, kijkt eens in de kerststal en ziet daar het beeldje van Maria staan. Hij pakt zijn pen weer op en schrijft: “Beste Jezus, als je je moeder ooit nog terug wilt zien, moet je dit jaar wel met iets heel goeds aan komen zetten...”.

Hoe het verder afgelopen is, weet ik niet, maar Maria staat nog altijd overal in de kerststalletjes, haar kind omringend met haar moederlijke zorg. En heel haar verdere leven heeft Maria dat gedaan: zij stond aan Jezus’ zijde. Tot onder het kruis toe. Ook al is Jezus de Zoon van God, de aanwezigheid van Maria is van groot belang geweest. Zo vlak voor kerstmis komen we altijd Maria tegen in het evangelie, Maria die in verwachting is van haar Kind. Zij beseft het bijzondere van het Kind. Zij had de engel Gabriël geloofd, toen deze zei: gij zult een kind ter wereld brengen; Hij zal Zoon van God genoemd worden, Immanuel, Vredevorst...

Dat is inderdaad wat we met Kerstmis vieren. Niet een of ander sprookjesachtig verhaal, maar de geboorte van de Zoon van God. Een gebeurtenis die plaats heeft gevonden hier op aarde tussen mensen zoals u en ik.

Lang geleden regeerde er een wijze koning in Persie. Hij hield van zijn volk en wilde weten hoe zij leefden, hij wilde het wel en wee van zijn volk kennen. En dus verkleedde hij zich als een eenvoudige burger en ging de arme mensen bezoeken. Een van hen was een heel armoedige man die in een grot leefde. De koning ging naar hem toe en at het schaarse voedsel dat die man ook at en probeerde hem enigszins op te vrolijken, en dat deed hij zo een hele tijd. Later kwam hij nog eens op bezoek en onthulde aan de man wie hij in het echt was. De koning dacht dat de man vervolgens wel om geld of gunsten zou vragen, maar dat deed hij niet. In plaats daarvan zei de arme man: u hebt uw paleis en zaligheden verlaten om mij te komen

opzoeken in mijn donkere armzalige onderkomen. U at wat ik at; u hebt mij wat levensvreugde en liefde gebracht. Anderen heeft u misschien grote cadeau’s gegeven. Maar aan mij hebt u uzelf gegeven!

Met Kerstmis vieren we dat Maria geboorte geeft aan de koning die zijn hemels Vaderhuis en zaligheden verlaat om met ons onze miserie te delen. Het gaat er met kerstmis niet om dat Jezus ons fraaie cadeau’s, giften of zegeningen geeft, maar dat Hij zichzelf geeft. En dat is het grote verschil tussen de fictieve kerstman en het Kind in de kribbe. De kerstman rijdt in zijn arrenslee door de lucht en geeft cadeau’s aan kinderen die braaf zijn geweest. Hij geeft zijn cadeau’s af en vervolgens verdwijnt hij. Jezus laat niet een cadeau achter om vervolgens te verdwijnen. Hij komt om bij ons te wonen, te leven het leven dat wij leven, als mens! Zijn cadeau is zijn aanwezigheid. En , net zoals in het verhaaltje van zojuist geeft de aanwezigheid van de koning veel meer voldoening dan het krijgen van cadeau’s van Hem. Tegen cadeau’s kun je niet praten. Tegen Jezus wèl! En dat is ook iets wat Maria heel goed begrepen heeft: zij was daar in het leven van Jezus, waar zij het meest nodig was. Zij beleefde haar vreugde niet door van alles van dit hemelse Kind te verwachten, maar door alles wat zij maar kon aan dit Kind te geven: moederlijke zorg, liefde. Juist dat was haar grootste gave aan dit Kind.

Willen we de betekenis van kerstmis begrijpen, dan moeten we niet stil blijven staan bij het prachtige kersttafereel in Bethlehem, maar verder met dit Kind op weg gaan: naar Egypte, naar Nazareth, uiteindelijk naar Jeruzalem. En kijk wat er onderweg gebeurt. Bijvoorbeeld als Jezus Zacheüs ontmoet. Jezus zegt iets vreemd: “Vandaag moet Ik in jouw huis te gast zijn”. Hoe onlogisch het ook was voor de verzamelde menigte, zo logisch is het voor Jezus dat Hij bij Zacheüs te gast moet zijn. Voor diegenen die het nog niet begrepen hebben, verklaart Jezus het zelf: dat Hij in de wereld is gekomen om te zoeken en te redden wat verloren was. Waarom? Zij die door iedereen gemeden worden (ook al hebben ze dat volledig aan zichzelf te danken), daar is iemand nodig die hem in de ogen kijkt en zegt: mag ik bij jou te gast zijn? Wat er daar bij Zacheüs in huis door Jezus gezegd, we weten het niet. We weten alleen dat er in deze biecht een ware ontmoeting heeft plaatsgevonden, een gebeurtenis die zijn leven radicaal veranderd heeft. Zacheüs ziet in dat hij fout was en vindt hij dat hij de toegebrachte schade moet vergoeden.

Jaren geleden schreef de beroemde psychologe Anna Terruwe dat die ene zin uit het evangelie - “Ik moet bij jou te gast zijn” - een grootse zin was en dat vele mensen met grote psychologische complexen ontzettend geholpen zouden zijn en veel van hun complexen al lang kwijt zouden zijn als er iemand in hun buurt

zou geweest zijn die zoiets had gezegd: ‘ik kom bij je langs, bij jou thuis, ik kom bij je eten.’

Denk aan die andere scène, daar in de tempel waar we de Farizeeër horen zeggen: ‘God zij dank dat ik niet ben zoals die tollenaar daar’. De tollenaar zegt op zijn beurt: “Heer, wees mij zondaar genadig”. Met wie zou u zich nu het liefst vergelijken; met die Farizeeër of met die tollenaar? U kunt natuurlijk denken dat u gelukkig niet zo hooghartig en protserig, zo zelfingenomen en elitair bent als die Farizeeër. Maar dan zegt u eigenlijk: ‘God ik dank u dat ik niet zo ben als die Farizeeër in dit verhaal’. Maar dat lijkt u eigenlijk juist heel veel op hem.

Met wie willen we ons vergelijken? Als we ons liever niet met de Farizeeër vergelijken, dan misschien met de tollenaar. Maar die tollenaar zegt: “God wees mij zondaar genadig”. Daarin horen we een woord, dat in deze tijd moeilijk valt; ‘zondaar’. Ik mag graag het sacrament van boete en verzoening aanreiken aan de mensen; ja de biecht. Niet om mensen in te peperen dat ze toch maar heel zondig en slecht zijn, dat ze niets anders zijn dan slechtheid. Wat dan wel? Dat de biecht een sacrament van genade is, van genezing en vergeving. Niet de schuldgevoelens staan centraal bij de biecht, maar de vergeving. Waar het Jezus om gaat is dat de tollenaar echt berouw had, dat hij zich bewust was van zijn zondig verleden en zo naar God ging. Jezus prijst het in die tollenaar dat hij zichzelf niet goedpraatte en dat hij bereid was dit aan God te belijden, om vervolgens een ommekeer te maken. Daarom ging de tollenaar gerechtvaardigd naar huis. De ander niet.

Het verhaal gaat dat koning Frederik de Grote op een dag de gevangenis bezocht. Hij sprak met de gevangenen. En de een zei dat hij onschuldig was, de ander dat er sprake was van een reusachtig misverstand, weer een ander dat er sprake was van een complot waarvan hij de dupe was en zo ging het maar door. Als laatste bezocht hij een veroordeelde... die niets zei. Hij zweeg. “Nou”, zei de koning, “ik veronderstel dat ook jij een onschuldig slachtoffer bent”. “Nee, Sire” – zei de gevangene – “ik ben schuldig en heb deze straf verdiend”. De Koning liet de cipier halen en zei: “Laat deze man vrij en stuur hem naar huis”. Het lijkt op wat Jezus zegt: Wie zich verheft zal vernederd worden; wie zich vernedert, zal verheven worden. Als wij straks gerechtvaardigd naar huis willen gaan, wil je echt de vreugde van Kerstmis ervaren, wil je echt vrede in je hart... dan weten we wat ons nu te doen staat. Weet dat Gods genade groter is dan onze grootste stommiteiten en ergste daden. Weet dat Hij je vrede en vreugde toewenst. God die naar ons toekomt; wat een genade! Zalig Kerstmis!

Bron: Rob Mutsaerts
Hulpbisshop van 's-Hertogenbosch

Zalig kerstfeest

Velen herinneren zich uit hun jeugd de kleine romantische kerststal thuis. Maar tegelijkertijd is het geen romantisch beeld. God die mens wordt, die zich klein maakt om ons leven te delen, moet meemaken dat zijn geboorte niet te midden van de mensen is in de bewoonde wereld van Bethlehem, maar op een eenzame plaats zonder comfort.

Het kind van Bethlehem, wordt mens in een wereld die koud en kil is en waar veel deuren dicht gaan. Het Johannes-evangelie zegt: Hij kwam in het zijne, maar de zijnen aanvaardden Hem niet (Johannes 1,11).

De Heer zelf met Zijn grote liefde is ons nabij gekomen, maar de wereld stond er niet voor open en er werd zelfs letterlijk een deur dichtgeslagen.

God wordt mens. Dat is uniek!

Allereerst is ons hart de plaats waar Hij welkom moet zijn. Zo kwamen de herders bij de stal en hebben zij hun hart geopend voor de Heer. Zo kwamen uiteindelijk de wijzen na een lange reis bij Christus en hebben zij hun hart voor Hem geopend. Nadat al eerder Maria en Jozef hun hart geopend hadden voor Gods Zoon die aan hun zorgen werd toevertrouwd. Het feest van de geboorte van Jezus is een indringende uitnodiging aan ieder van ons: open je hart voor de Heer, want het is niet de bedoeling dat Hij aan de rand van ons leven blijft. Het is de bedoeling dat de Heer in ons hart komt en dan geen dichte deur vindt!

Wij wensen u een Zalig Kerstfeest!

Pastoraal team

Dry January?

Alsjeblieft zeg, aan die massale hype doe ik niet mee! Aan goede voornemens heb ik nooit gedaan, want waarom wachten tot 1 januari met iets veranderen als dat ook kan op een winderige zeikdag begin december of midden maart? Goede voornemens werken daarnaast ook bijna nooit en er is weinig zó irritant als mensen die je vervolgens fijntjes aan je eigen falen herinneren. Ik weet namelijk zelf ook wel dat ik geen ruggengraat heb, dat hoeft een ander er niet nog eens in te wrijven.

Dus Dry January? Alsjeblieft zeg, aan die massale hype om alcohol een maandje laten staan doe ik niet mee. Doe mij nog maar gewoon een witte wijn. Droge graag, dank u. Die kilootjes te veel eraf? Lang leve de wikkelfurk! Het is ook nog lang geen bikiniweer. (Hoewel... met 15,5 graden was het in de Bilt de warmste jaarwisseling ooit.) Elke ochtend neem ik me bovendien al voor om vriendelijk te doen tegen iedereen die mijn pad kruist, maar tja...

Als ik dit allemaal zo opschrijf, denk ik dat ook dáár mijn aversie tegen die goede voornemens vandaan komt. De meeste mensen dóen namelijk elke dag al hun stinkende best om er wat van te maken. Daar hoeft het helemaal geen 1 januari voor te zijn. Die realiseren zich elke dag al dat de wijzer op de weegschaal te veel naar rechts uitslaat en besluiten wel honderd keer per jaar nu écht te gaan lijnen. Die beloven zichzelf bij elke sigaret dat dit de laatste peuk is. Stoppen is alleen zo verdomde moeilijk. De meeste mensen proberen daarnaast hun werk zo goed mogelijk te doen, de kinderen fatsoenlijk op te voeden, hun financiële huishouden op orde te houden en in de tijd die overblijft moet er gestofzuigd en gekookt en liefst nog bewust ook want het klimaat en zo.

Daarnaast mantelzorgen we wat af in dit land, doet een slordige 40 procent van de volwassenen vrijwilligerswerk bij de sportclub, de kerk of het goede doel en bestaat er ook nog zoiets als een sociaal leven met alle verplichtingen die daar bij horen. Als dat allemaal een beetje leuk lukt, is dat al een prestatie op zich. Hoewel ik voor behoorlijk wat mensen, vooral zo rond het Binnenhof, heus wel wat goede voornemens kan bedenken, zou ik dus zeggen: neem je juist níet te veel voor. Blijf gewoon elke dag je best doen. Dan kan het nieuwe jaar wat dat betreft in ieder geval niet stuk.

Linda Akkermans

F| Mario Coolen

Kerstmis 2024

Er is me iets opgevallen de laatste jaren met Kerstmis. Nederland wordt steeds onchristelijker, kerken lopen leeg en moeten zelfs sluiten, maar het kerstfeest wordt nog steeds uitbundig gevierd. Het lijkt er zelfs op dat die viering eerder meer dan minder wordt: overal is kerstversiering te zien, in winkels, in huizen, op straat: lichtjes, slingers, ballen, van alles en natuurlijk kerstbomen, soms hele grote. Het kerstfeest blijkt springlevend, en dat is nu niet iets wat je van de kerk kunt zeggen.

Wat steekt hier achter, vraag ik me af? Waarom vieren mensen kerstfeest en hebben ze de kerk daar niet bij nodig?

Je kunt natuurlijk de commercie verantwoordelijk houden voor de blijvende aandacht voor kerstmis. Winkels en warenhuizen zien de mogelijkheid om hun omzet te verhogen en als goede ondernemer moet je zo'n kans niet laten liggen. Maar dit lijkt me een beetje kort door de bocht. Ik denk dat er meer aan de hand is. Ik denk dat kerstmis met verlangen te maken heeft, met een diep verlangen naar saamhorigheid, naar samenzijn. Geen ruzie, geen conflicten, geen wrijving, maar een harmonieus samenzijn, zonder wanklank, zonder op je tenen te hoeven lopen. Een samenzijn zonder angst en kopzorgen, waar je op je gemak bent en vrijuit kunt ademen, waar iedereen zich bij elkaar thuis voelt. Kerstmis als het feest van de verbinding, een feest waar je warm van wordt.

Verbinding, dat is denk ik, waar het verlangen van mensen naar uitgaat. Maar verbinding met wie? Allereerst met huisgenoten, familie en vrienden. Maar al die lichtjes in de huizen die van buiten goed te zien zijn, wijzen kennelijk op iets meer. Ze zijn een teken dat mensen hunkeren naar een bredere verbinding? Wel geen uitnodiging aan voorbijgangers om aan te bellen en binnen te komen, zo ver gaat het ook weer niet, maar wel een uitnodiging om de straat, de publieke ruimte, met elkaar te delen, om vriendschappelijk met elkaar om te gaan, niet alleen met bekenden maar ook met onbekenden, een verlangen om met elkaar een goede samenleving te vormen.

Voor een goede samenleving moet wel ruimte zijn. Er moet ruimte zijn voor iedereen, zodat niemand een ander in de weg zit. Als iedereen wel een eigen plekje kan vinden, is het niet zo moeilijk elkaar het leven te gunnen. Maar als er niet genoeg ruimte is, als er niet voor alle zoekenden een plek beschikbaar is, dan wordt het een heel ander verhaal. Dan wordt het pas een kerstverhaal.

Want in het kerstverhaal van Jozef en Maria is de ruimte beperkt: er was voor hen geen plaats in de herberg. Wat gebeurt er dan, als je een onbekende bent, iemand uit Nazareth die in Bethlehem belandt? Dan moet je je toevlucht zoeken in een stal, net ietsje beter dan buiten te slapen. Meer zit er dan niet in.

Het kerstverhaal is wat dat betreft een ongemakkelijk verhaal. Het is geen gastvrij verhaal waar hulpzoekenden met open armen bij de warme haard worden ontvangen. Integendeel, ze moeten buiten blijven en doorlopen, want hier hebben we al meer dan genoeg met onze eigen mensen te stellen. Het doet aan Ter Apel denken, of nog erger aan Gaza waar de bewoners wanhopig op zoek zijn naar een veilige plek waar geen bommen vallen. Of, als we in de toekomst kijken, naar de stijgende zeespiegel, met die laaggelegen plekken in de wereld die dan overspoeld worden. Waar moeten al die mensen heen? Australië is bereid om de bewoners van één eiland op te nemen, een mooi gebaar, maar dit zal bij verre na niet genoeg zijn.

Het kerstverhaal is een verhaal van beperkte ruimte en juist daardoor roept het ons op ruimte te scheppen waar die niet aanwezig lijkt. Het roept ons op inschikkelijk te zijn, waar het dringen is en wringt. Het roept ons op gastvrij te zijn, waar wij mensen onder druk staan en toch al zo veel moeten.

Als Kerstmis niet meer is dan deze morele oproep, lijkt er weinig reden om feest te vieren. Maar gelukkig heeft kerstmis nog een andere kant. En die andere kant betreft de God van hemel en aarde. De kern van kerstmis is juist dat de Heer van de schepping bereid is naar onze wereld te komen en deel te gaan uitmaken van ons menselijk geslacht zonder vooraf eisen te stellen. Hij stelt met name gastvrijheid niet als voorwaarde. Hij komt of we Hem nu met open armen ontvangen of niet. Hij laat zich zelfs de deur wijzen en wegsturen. Nog erger, Hij is bereid om zijn leven voor ons te wagen, om voor ons te lijden en de kruisdood te ondergaan. Als je erover na begint te denken, dan besef je hoe ongelooflijk dit is, hoe onvoorstelbaar eigenlijk. En toch is het dit wat Kerstmis ons verteld: God heeft ons het eerst liefgehad en zich als het ware aan ons overgeleverd met alle risico van dien.

Mogen we hier stil van worden, en warm van binnen. Mogen we in staat gesteld worden om die onvoorwaardelijke liefde enigszins te begrijpen. Want als we van dit besef doordrongen raken, dan komt het wel goed met ons.

Ton Zwart MSC

Het heilige jaar met 'Pelgrims van hoop' als thema **Jubeljaar 2025**

In mei dit jaar heeft paus Franciscus het Jubeljaar 2025 plechtig afgekondigd. Een jubeljaar (of heilig jaar) is een oude traditie om schoon schip te maken en met nieuwe energie de toekomst tegemoet te gaan. Hij presenteerde tegelijk de Bul voor dit jubeljaar met de titel "Spes non confundit: Hoop stelt niet teleur".

Het jubeljaar

Een Jubeljaar begint met het openen van de Heilige Deur in de Sint-Pietersbasiliek in Rome. De Heilige Deur van de Sint-Pietersbasiliek in het Vaticaan wordt op dinsdag 24 december 2024 geopend. Dat is de officiële opening van het Jubeljaar.

De zondag daarna, 29 december 2024, zal de paus de Heilige Deur openen van de basiliek Sint-Jan van Lateranen. Dit is de kathedraal van Rome, waar de zetel van de paus als bisschop van Rome staat. Daarna zal de paus op woensdag 1 januari 2025 de Heilige Deur van de basiliek van Santa Maria Maggiore openen. En tot slot op zondag 5 januari 2025, de wake van Driekoningen, volgt als laatste de Heilige Deur van de basiliek Sint-Paulus buiten de Muren. Aan de bisdommen wereldwijd vraagt paus Franciscus om op zondag 29 december 2024 het jubeljaar te openen.

"Hoop" als overkoepelend thema

De bul van paus Franciscus voor het Jubeljaar 2025 heeft als titel: 'Spes non confundit' (De hoop stelt niet teleur). Wat zegt de paus hierin over hoop? "Iedereen weet wat het is om te hopen. In het hart van ieder mens woont hoop als het verlangen en de verwachting van goede dingen die komen gaan, ondanks het feit dat we niet weten wat de toekomst zal brengen", schrijft paus Franciscus. "Toch kan onzekerheid over de toekomst soms leiden tot tegenstrijdige gevoelens, variërend van vertrouwen tot bezorgdheid, van kalmte tot onrust, van vaste overtuiging tot aarzeling en twijfel." De paus hoopt dat het Jubeljaar voor ons allemaal een gelegenheid zal zijn om vernieuwd te worden in hoop. Het leven kent vreugde en verdriet, liefde wordt op de proef gesteld en hoop kan wankelen in het aangezicht van lijden. Een deugd die nauw verbonden is met hoop is daarom geduld, aldus de paus. "In onze snelle wereld zijn we gewend om alles nu te willen", zegt hij. Hij pleit voor meer geduld: "Geduld, een van de vruchten van de Heilige Geest, ondersteunt onze hoop en versterkt deze als een deugd en een manier van leven. Mogen we leren vaak te bidden om de genade van geduld, die zowel de dochter van hoop is als tegelijkertijd het stevige fundament ervan." Maar wat is de basis van onze hoop? "De dood en opstanding van Jezus is het hart van ons geloof en de basis van onze hoop", aldus de paus. "We hebben de zekerheid dat de geschiedenis van de mensheid en onze eigen individuele geschiedenis niet gedoemd zijn tot een dood einde of een donkere afgrond, maar gericht zijn op een ontmoeting met de Heer van heerlijkheid."

Afsluiting van het jubeljaar Het Jubeljaar zal in de bisdommen worden afgesloten op zondag 28 december 2025. Op die dag sluiten ook de Heilige Deuren in de Sint-Jan van Lateranen, Santa Maria Maggiore en Sint-Paulus buiten de Muren. Daarna volgt op 6 januari 2026 (Driekoningen) de Heilige Deur in de Sint-Pieter als officieel einde van het Jubeljaar.

Bron: www.rkkerk.nl/jubeljaar/

Wat is een jubeljaar in de katholieke kerk?

In de Katholieke Kerk is een Jubeljaar of Heilig Jaar een bijzondere periode die door een paus wordt afgekondigd om de gelovigen extra te laten profiteren van de geestelijke schatten van de Kerk van Christus. Centraal staat de verzoening tussen mensen onderling en van de mens met God. Centrum van een Heilig Jaar is Rome. Bij aanvang van een jubeljaar worden de dichtgemetselde 'heilige deuren' van de Romeinse grootbasilieken plechtig geopend. Uit heel de wereld pelgrimeren de gelovigen naar de Eeuwige Stad om er de graven van de apostelen te bezoeken. Het katholieke gebruik om jubeljaren af te kondigen is overgenomen uit het Oude Testament. De Israëlieten vierden om de vijftig jaar een jubeljaar. Daarbij kregen families die hun eigendommen hadden verloren of hun persoonlijke vrijheid, een nieuwe kans. Doel was om de gelijkheid tussen alle kinderen van Israël te herstellen. De bescherming van de zwakken gold daarbij als voorwaarde van gerechtigheid en maatschappelijke vrede.

Sabbatjaren

Het jubeljaar was volgens de Wet van Mozes de afsluiting van een reeks van zeven sabbatjaren. Zoals de sabbat de laatste dag is van de zevendaagse week waarop mensen dienen te rusten, zo is het sabbatjaar het zevende jaar waarin het land rust moet worden gegund. "Na verloop van zeven sabbatjaren, zeven keer zeven jaar, tezamen negenenveertig jaar, moet u op de dag van verzoening, de tiende dag van de zevende maand, de bazuin luid laten klinken. In heel uw land moet u de bazuin laten schallen." (Lev. 25, 8,9) Ook in het jubeljaar mocht niet gezaaid en geoogst worden. "Alleen wat het land uit zichzelf voortbrengt, mag u eten. In het jubeljaar zal iedereen in zijn vroeger bezit worden hersteld." (Lev. 12,13).

Yobhel

Het Hebreeuwse woord yobhel, waar 'jubel' vandaan komt, zou verwijzen naar een blaasinstrument, mogelijk een ramshoorn. Dit verwijst naar de klanken van bazuinen waarmee een Israëlitisch jubeljaar begon. Yobhel werd vergriekst tot iobelos en iabelaios, waarvan het Latijnse iubilaeus is afgeleid; daarvandaan komen de Nederlandse woorden 'jubelen' en 'jubileum'.

Eerste Heilig Jaar

Het eerste katholieke jubeljaar vond plaats in 1300 en was afgekondigd door paus Bonifacius VIII in zijn bul Antiquorum habet fida relatio. De reden voor de instelling van een Heilig Jaar was de grote hoeveelheid ellende die de christenheid te verduren had, zoals oorlogen en de pestepidemie. Velen verlangden naar goddelijke vertroosting en Bonifacius speelde daarop in. Hij riep de christenen op massaal naar Rome te pelgrimeren, waar zij na het bidden bij de graven van de apostelen de pauselijke zegen in ontvangst konden nemen. Bonifacius wilde dat er voortaan om de eeuw een jubeljaar zou worden gevierd.

Noviteiten

Opeenvolgende pausen gaven hun eigen draai aan het jubeljaar en kondigde er een af als omstandigheden daar om vroegen. Het was een manier om Rome en kerk in het middelpunt te laten staan. Er is dus geen vast aantal jaren tussen de heilige jaren. Het jubeljaar 1425 onder Paus Martinus kende twee noviteiten: de uitgave van een speciale jubeljaarmedaille en de opening van een Heilige Deur in de Sint-Janskathedraal. Paus Alexander VI kondigde voor het jubeljaar van 1500 aan dat aan het begin daarvan de Heilige Deuren van de vier grootbasilieken van Rome tegelijkertijd geopend moesten worden. Hijzelf zou op kerstavond 1499 de Heilige Deur in de Sint-Pieter plechtig openen, zoals heden ten dage nog steeds wordt gedaan.

Bron: www.kro-ncrv.nl/katholiek/encyclopedie/j/jubeljaar

Romebedevaart in het Heilig Jaar

De inschrijving voor de Nationale Bedevaart naar Rome in het Heilig Jaar 2025 is geopend. In de meivakantie van volgend jaar gaan de Nederlandse bisdommen samen op bedevaart naar Rome. Ze geven daarmee gehoor aan de uitnodiging van paus Franciscus om tijdens het Jubeljaar als 'pelgrims van hoop' naar Rome te komen en door de Heilige Deuren de grote basilieken te betreden.

In de katholieke Kerk wordt elke 25 jaar een zogeheten Heilig Jaar of Jubeljaar gehouden. Een belangrijk onderdeel hiervan is een bedevaart naar Rome. De Nederlandse bisdommen hebben de handen ineengeslagen en gaan van 27 april tot 2 mei samen naar de 'eeuwige stad'. Op het programma staan onder meer een Nederlandse mis in de Sint-Pieter en deelname aan een audiëntie met paus Franciscus.

Belangstellenden kunnen per bus of per vliegtuig naar Rome reizen. Daar wordt hen een volledig verzorgd programma aangeboden. Zo worden de graven van de apostelen Petrus en Paulus bezocht, de grootste Mariakerk ter wereld, maar ook kerken in Rome die voor Nederlanders belangrijk zijn, zoals de Friezenkerk en het graf van de enige Nederlandse paus in de basiliek Santa Maria dell'Anima. Aansluitend bij het internationale thema voor het Heilig Jaar wordt ook een wandeling langs plekken van hoop gemaakt. Daarnaast worden er per bisdom eigen programmaonderdelen aangeboden.

Jongeren en gezinnen

De busreis is van 26 april tot en met 3 mei met een overnachting onderweg op de heen- en terugweg. De vliegreis is van 27 april tot en met 2 mei. Voor jongeren is er een speciale jongerenreis per trein tegen een gereduceerd tarief. Ook krijgen zij in Rome een aangepast programma aangeboden. Gezinnen kunnen een familiearrangement met flinke korting boeken. De Nationale Bedevaart naar Rome wordt op verzoek van de Nederlandse bisschoppenconferentie uitgevoerd door bedevaartorganisatie Huis voor de Pelgrim in Maastricht. De inschrijving is geopend. Belangstellenden kunnen inschrijven via rome2025.nl of huisvoordepelgrim.nl.

Bron: <https://www.bisdomdenbosch.nl/romebedevaart-in-het-heilig-jaar-2025/>

Gebedskaart jaar van het gebed 2025

In de katholieke Kerk wordt in 2025 een Heilig Jaar of Jubeljaar gehouden. Als voorbereiding daarop is 2024 uitgeroepen tot een 'jaar van gebed'. De Nederlandse bisschoppenconferentie heeft een kaart uitgegeven met het speciale themagebed voor het Heilig Jaar. Een Jubeljaar is een oude traditie in de katholieke Kerk, die in de Middeleeuwen is ontstaan en elke 25 jaar plaatsvindt. Paus Franciscus heeft voor 2025 een Heilig Jaar afgekondigd met als thema 'Pelgrims van hoop'. Voor 2024 vraagt hij extra aandacht voor het Onze Vader als een 'school van gebed', omdat in dit gebed de kernpunten van het christelijk geloof worden samengevat. De gebedskaarten liggen in de kerk. U mag ze gratis meenemen.

Inspiratieboekje Onze Vader

Als voorbereiding op het Heilig Jaar 2025 staat dit jaar het gebed centraal. Een van de belangrijkste gebeden is het Onze Vader. Uitgeverij Adveniat heeft in samenwerking met de landelijke projectgroep Heilig Jaar een meditatieboekje over het Onze Vader uitgegeven. Daarin staan gebeden, meditaties en belevingsverhalen. Pater Jan Hulshof heeft een bezinnende tekst bij elke bede van het Onze Vader geschreven. Verder zijn er teksten en gedachten te lezen van onder anderen paus Franciscus, Manon Vanderkaa, Eric Borgman, Clara Sies, Titus Brandsma en de bisschoppen Mgr. Gerard de Korte en Mgr. Herman Woorts. Het inspiratieboekje 'Onze Vader die in de hemel zijt' is uitgegeven bij Adveniat en kost € 12,99.

Cursusaanbod winterperiode 2024/2025

Vragen aan de bijbel

De Bijbel is ontegenzegglijk een uiterst belangrijk godsdienstig, cultureel en literair boek. Tot op de dag van vandaag is het zeer invloedrijk, vertaald in bijna alle talen en meer gedrukt dan enig ander boek.

Omdat de teksten ruim tweeduizend jaar oud zijn, is de kloof tussen de schrijvers van toen en de lezers van nu gigantisch groot. Dat roept heel veel vragen op bij wie vandaag in de Bijbel wil gaan lezen. Vragen als: hoe letterlijk moet ik het verstaan, is het werkelijk Gods woord, waarom zoveel geweld in de verhalen, wie is God volgens de bijbel, wat weten we van de auteurs, wat heb je anno 2024 aan die oude teksten, hoe om te gaan met wat wetenschappelijk onjuist is of waar teksten zichzelf tegenspreken... etc. etc.

We beginnen deze serie van vijf avonden met het inventariseren van de vragen die leven onder de deelnemers. Vervolgens gaan we na welke antwoorden hierop gegeven kunnen worden volgens de huidige stand van de Bijbelwetenschappen.

Wanneer: 11, 18 en 25 november en 2 en 9 december (allemaal maandagen)
Tijd: 19.30 tot maximaal 21.30 uur
Plaats: Goddelijke Voorzienigheid, Hornestraat Helmond

De psalmen
In het hart van de Bijbel (Oude Testament) staat het Boek der Psalmen. Het is een unieke verzameling van 150 gebeden/liederen die tot het mooiste horen wat de menselijke literatuur heeft voortgebracht. Ze vertolken een rijkdom aan gevoelens, ervaringen en gedachten, waarin wij ons vandaag 'als in een spiegel' kunnen herkennen. Ze verwoorden wat in mensen omgaat, wat hen bezielt en staande houdt. In de psalmen leert men niet alleen God, maar ook zichzelf kennen. De eeuwen door werden en worden zij (door kloosterlingen en priesters dagelijks) gebeden en gezongen. We proberen in vijf avonden wat meer zich te krijgen op de psalmen in hun geheel en enkele in het bijzonder. We geven aandacht aan pogingen tot eigentijdse vertalingen en manieren waarop ze op muziek gezet zijn.

Wanneer: 14, 21 en 28 januari en 4 en 11 februari (allemaal dinsdagen)
Tijd: 19.30 tot maximaal 21.30 uur
Plaats: Goddelijke Voorzienigheid, Hornestraat Helmond

De avonden worden begeleid door Jan Vogels, em. pastoraal werker. Bij hem kunt u nadere informatie inwinnen en zich aanmelden via email: vogelsverwegen@gmail.com of 0492-536970. Er zijn geen kosten aan verbonden.

Vader in de hemel

Moge het geloof dat U ons gegeven hebt in uw Zoon,
Jezus Christus, onze broeder,
en moge de vlam van liefde die in ons hart is ontstoken
door de Heilige Geest,
in ons de zalige hoop doen herleven op de komst
van uw Koninkrijk.
Moge uw genade ons onvermoeibaar maken
in het zaaien van evangelische zaden
die de mensheid en de kosmos van binnenuit omvormen.
Moge uw genade ons standvastig maken
in de zekere verwachting van een nieuwe hemel
en een nieuwe aarde, wanneer de machten
van het kwaad zijn overwonnen en uw glorie
voor eeuwig zal worden geopenbaard.
Moge de genade van het Jubeljaar in ons,
Pelgrims van Hoop,
een verlangen doen herleven
naar de schatten van de hemel.
Moge diezelfde genade de vreugde en vrede
van onze Verlosser
over de hele aarde verspreiden.
Aan U, onze God, te allen tijde gezegend,
zij glorie en lof in eeuwigheid. Amen

Het parochieblad Damiaan Helmond verschijnt 4 keer per jaar in een oplage van 15.000 ex. De Damiaan wordt verspreid in de volgende wijken: Stiphout, Oranjebuurt-Zwanenbeemd, Mierlo-Hout, Brandevoort, Annawijk/Suytkade en Helmond-West. De Damiaan dient ook bezorgd te worden in brievenbussen met een ja/nee sticker.

Heeft u de Damiaan niet ontvangen? Graag telefonisch melden tijdens kantooruren (09.00u – 17.00u) tel. 0492-845350. Of via het adres en tel. nummer van het Centraal secretariaat Damiaan (zie de wegwijzer op deze pagina).

Colofon

Adverteren Daniëlle Huissoon danielle@adcommunicatie.nl 0492-845350	Drukwerk/Vormgeving Adcommunicatie, Rik Aarts www.adcommunicatie.nl
Uitgever In opdracht van Damiaanparochie Helmond Adcommunicatie, www.adcommunicatie.nl	

Damiaantjes

Rolluiken, luifels,
screens en garagedeuren
Bel 0492-535901 Helmond
www.williesstoffereng.nl

Lamellen, jalouzieën plisé
ramen en deuren.
Bel 0492-535901 Helmond
www.williesstoffereng.nl

Laat uw trap stofferen
met tapijt voor € 295,-
Helmond
www.williesstoffereng.nl

Wilt u een familiebericht
plaatsen? Mail naar:
advertentie@
damiaanhelmond.nl
of bel: 0492-845350.

Wegwijzer in de Damiaanparochie

De Damiaanparochie is opgericht op 6 januari 2010 en strekt zich uit over de voormalige parochiekernen Sint-Lucia te Mierlo-Hout en Brandevoort; Sint-Trudo te Stiphout; Goddelijke Voorzienigheid te Helmond-West en de voormalige Onze Lieve Vrouw Tenhemelopneming in de Oranjebuurt.

Het pastorale team bestaat uit:
Pastoor Pieter Scheepers (pastoor@damiaanhelmond.nl)
Pastoraal werker Marjelein Verhoeven
(mverhoeven@damiaanhelmond.nl)

Centraal secretariaat:
Panovenweg 1, kantoor 163, 5708 HR Helmond
Tel: 0492-523147

Geopend op maandag tot donderdag tussen 10-12 uur.
E-mail: secretariaat@damiaanhelmond.nl
Website: www.damiaanhelmond.nl
Facebook: www.facebook.com/damiaanhelmond
Instagram: Damiaan_Helmond

ONZE KERKEN:
Sint Luciakerk
Hoofdstraat 157, 5706 AL Helmond
Tel: 0492-522930
Eucharistieviering: zaterdag om 19.00 uur
Zondag om 10.00 uur
Maandag en donderdag om 19.00 uur
Dinsdag en vrijdag om 09.30 uur

Sint Trudokerk
Dorpsstraat 34, 5708 GH Helmond
Eucharistieviering: zondag om 11.15 uur

Goddelijke Voorzienigheid
Hornestraat 1, 5707 TM Helmond
Eucharistieviering: zaterdag om 17.00 uur

Bankrekening parochie:
NL90RABO0123801184 t.n.v. Parochie H. Damiaan de Veuster

Begraafplaatsen: dagelijks geopend van zonsopgang tot zonsondergang.
Beheerder Luciabegraafplaats: Ton van de Meulenhof.
Tel: 06-53417529
Beheerder Trudobegraafplaats: Laurens Noten.
Tel: 06-41420077
Beheerder begraafplaats Hortsedijk: Laurens Noten.
Tel: 06-41420077

Bezoek vanuit de parochie
Als parochie vinden wij het erg belangrijk om onze parochianen pastoraal nabij te zijn. Maar vaak weten wij niet van uw persoonlijke situatie. Dus stelt u bezoek op prijs vanuit de parochie of kent u misschien iemand in uw omgeving die een pastoraal bezoek op prijs zou stellen, neem dan contact op met het parochiesecretariaat. In overleg wordt gekeken wie van de pastores bij u op bezoek komt.

Kerstmis 2024

KERSTAVOND DINSdag 24 DECEMBER ST. LUCIAKERK

17.00 uur: Eucharistieviering m.m.v.
Friends, pastoor Scheepers

19.00 uur: Eucharistieviering m.m.v.
Edith Steinkoor, pastoor Scheepers

KERSTAVOND DINSdag 24 DECEMBER ST. TRUDOKERK

17.00 uur: Peuter/ Kleuter-
gebedsviering, Marjelein Verhoeven

19.00 uur: Gezinsviering m.m.v.
kinderkoor en Femmes, Marjelein
Verhoeven

21.00 uur: Eucharistieviering m.m.v.
Damiaankoor, pastoor Scheepers

EERSTE KERSTDAG WOENSDAG 25 DECEMBER ST. LUCIAKERK

10.00 uur: Eucharistieviering m.m.v.
Cantorij, pastoor Scheepers

EERSTE KERSTDAG WOENSDAG 25 DECEMBER ST. TRUDOKERK

11.30 uur: Eucharistieviering m.m.v.
Gregoriaans, pastoor Scheepers

STEFANUS/ TWEEDE KERSTDAG DONDERDAG 26 DECEMBER ST. TRUDOKERK

10.30 uur: m.m.v. Les Femmes,
pastoor Scheepers

OUJJAARSVOND DINSdag 31 DECEMBER ST. LUCIAKERK

19.00 uur: m.m.v. Gospelkoor B-Light
en kinderkerk, pastoor Scheepers

NIEUWJAARSDAG 2025 WOENSDAG 1 JANUARI ST. LUCIAKERK

Hoogfeest van Maria
10.00 uur: pastoor Scheepers m.m.v.
Cantorij

ST. TRUDOKERK
11.15 uur: Intenties: Jan Janssen,
pastoor Scheepers
m.m.v. Damiaankoor

Zalig kerstfeest!

*Uw kaars heeft gebrand
in parochieverband
het licht heeft geschenen
door middel van diegene
die liefde uitstraalden
en vreugde bepaalden.
Een lichtpuntje, vlammetjes
schapen en lammetjes;
Te midden van de Herder
gaan we verder
met licht verspreiden
mensen verblijden
bidden, zingend en gelovend
het nieuwe licht is veelbelovend!*

*Wij zijn dankbaar voor uw inzet en sympathie ten
aanzien van onze parochie. Dank ook, als u ons
financieel steunde. Laten we er samen opnieuw een
inspirerend jaar van maken. Van harte wensen wij u
vreugdevolle kerstdagen vol uren van bezinning en een
gezegend nieuwjaar met veel goede voornemens!*

Houd voor de laatste informatie over de vieringen met kerstmis
onze website in de gaten: www.damiaanhelmond.nl

Damiaanparochie Helmond
Kerkbestuur en pastores